

Filipe Alexandre de Andrade Sá
Moura

Continuação do Ser:
modo de Vida

Fortsättning av varat:
Livssätt

Så Moura, Filipe Alexandre de Andrade Fortsättning
på tillvaron: ett sätt att leva/ Filipe Moura

ISBN 978-85-7869-175

Fortsättning av varat: Livssätt

Sanna berättelser av Nelson
Brás Pereira

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura

Sätt att leva

Det som förkunnas, som det är bestämt... levnadssätt, med andra ord är det allt vi ärver från våra förfäder, sedan har vi uppdraget, att fortplanta oss när vi når vuxen ålder, det som förkunnas av samhällets lagar, där vi lever i en demokrati.

Med andra , allt vi kan förvärva, kunskap, andra ord, allt vi söker när vi vet vad vi har byggt.

Varför då?

För när vi handlar i det samhälle som vi är i med förnuftets kraft, måste vi alltid leva på ett sådant sätt att vi är en acceptabel varelse så att vi ses av samhället självt som en gentleman, vi kan inte vara elaka, bara mer värdiga än vi kan vara; det är vad vi lever för, vi vet också att det måste finnas hjälp mellan oss.

Varför då?

Eftersom vi är varelser som ska tjäna varandra, det är därför det finns det förvärvade problemet, att säga sanningen när ondskan är större för mig.

Varför då?

För vi kan vara en social varelse, men vi kan också leva en vilde.

När vi inte blir slagna av jämlingar.

Men det finns alltid och kommer alltid att finnas tvivel, den misstro som alltid hemsöker oss, som vi lär oss av, som vi lär oss av, och det är dit vi går så länge vi är säkra på att vi verkligen litar, då tjänar vi oss själva väl eftersom vi gör gott.

Vi vill glädja alla läsare som kan läsa böcker, dessa mina böcker, som du kan hitta i vilken bokhandel som helst där du kan fascineras av de ämnen du vill lyssna på och läsa vid läggdags.

Du kommer att vara i gott sällskap, du kommer aldrig att läsa och se sådana sanna berättelser.

Som de som känner att de har den sanna erfarenheten av någon som har gjort misstag, men som har kunnat bota mig från alla de sjukdomar har hemsökt mig.

Vad blir temat för den här upplagan?

Flygrapporter, kanske ett ämne som inte kommer att vara alltför chockerande, vi vill inte chockera läsarna, men rapporterna är sanna och berättas på ett sätt som upplevdes på ett lagligt sätt.

För jag har levt inom lagen, trott, föreställt mig tusen och en saker, känt den sanna känslan av djurisk instinkt.

Vi vill vinna med våld, och vi känner för .

Utanför lagen kan den varelse som vi alla har lärt oss hitta oss och tyngden av det kommer från det sätt som vi har varit vana vid att leva tillsammans, för trots allt ont vi göra kan det aldrig betraktas som ont.

Jag tror att varje varelse har en reinkarnation.

Vår ambition är att leva på ett sätt som vi tror är enkelt, men som inte är enkelt och som blir svårt när vi bryter mot lagen och när vi inte har att betala bra advokater får vi betala ett högre pris.

Varför då?

Om vi inte kan vara roliga, kan vi inte vara roliga heller.

Det här är min berättelse, berättelsen om en ung man, son till en portugisisk far, men född i Afrika, jag växte upp i Pontinha efter att min far separerade från min mor.

Från och med då började mitt verkliga liv med att vilja leva enkelt, och som jag redan har nämnt kan enkelt bli svårt.

Varför då?

För jag har alltid trott att lagen gynnar oss när vi visar ånger. Men när fakta är bevisade till 100 procent kan lagen, som styrs av domstolarna, bara döma om brottet.

att det verkligen hände, bortsett från olika faktorer som förmodligen skulle förvirra läsaren.

Varför då?

För det skulle vara svårt att förmedla till läsaren den verkliga känslan av smärtan av att inte bli förlåten och att ha möjlighet att smaka på att begå ett brott och känna onda som vi gör.

När vi är övergivna av samhället och vi är ögonen i grannskapet som alla gillar att titta på.

Varför då?

Du har ett öga för att söka, som kommer från individuella förmågor. För vi föds alltid med ett arv av gå vidare i livet, så att vi också kan lära ut och föra en bitter livserfarenhet, och jag betalar fortfarande för det!

Jag föddes i Afrika och hade tre systrar: Elvira, Cândida och São. Det är en bra början på en berättelse som kunde ha varit lysande, men som råkade bli en inte så bra berättelse om livet.

Jag kände inte mycket illvilja mot de män som utför denna funktion, de så kallade fångvaktarna, jag såg dem alltid som fiender eftersom jag inte ville acceptera att jag verkligen kunde ha kommit undan med det.

Jag har begått flera brott längs vägen när jag har vandrat genom livet.

Jag brukade använda denna term, som var slang, med vilka vi hade att göra med, var en form av slang, eller så kunde vi också använda termen orienterad.

Det var de platserna letade efter, och på grund av vårt sätt att leva var det alltid hamnarna, där det inte fanns något våld eller där våld inte förekom på ett frestande eller provocerande sätt, eftersom vi verkligen kände oss nöjda med det vi gjorde. Det ses inte som positivt i samhällets ögon, för inget samhälle accepterar att andra kan leva på kriminalitet, om det inte ses som ett behov av att konsumera substanser som kan användas för att tjäna pengar.

verkar fruktansvärt dåliga, men de finns.

Och som sådana har vi alla våra laster, men som sådana tar vi alltid illa upp när vi inte gillar något som alltid har varit omärkligt för oss, som dåligt, men detta har en stor i de platser där vi alla är uppvuxna, de är våra miljöer och att leva tillsammans gör att vi vill och har ambitionen att leva bra och vara bättre än den andra.

Det skulle bli en massa upptåg som de barn jag växte upp med, men bland dessa barn fanns en flicka, jag hade alltid gillat henne, ända sedan jag träffade henne, hennes födelsedag var samma dag som min.

Jag har alltid tyckt om henne, från den dag jag träffade henne har jag alltid tyckt om henne, hon bodde mycket hos mig och mycket hos mina systrar, vi hade en mycket nära relation, det var inte kärlek vid första ögonkastet, jag tror och kommer att tro att det aldrig kommer att finnas en kvinna som den jag älskade, första gången jag kysste henne kände jag mig som ett riktigt lejon, vi vill alla se oss själva på savannen.

Den som har rätt till ett liv som är lika för alla män, att ha en fru och bilda familj.

Även om hon accepterar det sätt jag har levt på och att kärlek bara kommer en gång i livet, känner jag mig inte vis, och jag har heller aldrig betraktat mig själv som det, men jag träffade dem alla, de var integrerade på ett eller annat sätt, vi måste alla ansluta oss, jag betalade en stor nota men allt att jag ville ha ett bra liv.

Jag var bra på det jag gjorde, jag började med rån, jag började med enkla rån, jag gjorde några väpnade rån. Men sedan försämrades jag med den överdrivna konsumtionen av kokain, jag kände mig bra när jag rökte det och jag ville inte ge upp det.

Det fick mig att yra, men jag överföll aldrig någon i mina rån, om det inte fanns någon reaktion skulle jag inte ha behövt använda våld, jag skulle alltid behöva tona ner det i domstol.

Jag vet att om man går i regnet så blir man blöt.
ville komma åt pengarna eller värdesakerna som de bar på sig.

Eftersom jag växte upp i Pontinha var Lissabon alltid roligt för mig, jag såg det som en stad med historiskt och kulturellt värde, eftersom jag hade läst historieböcker.

Jag såg utvecklingen av att ha ett bra liv, att leva ett bra liv, som sådan, med andra ord, jag ville bara ha pengarna, jag visste att jag gjorde bra ifrån, jag ville bara ha pengarna och jag mådde dåligt över det, jag ville bara tillfredsställa mitt beroende och känna mig social, i en social miljö, att ha det bra med människor och känna mig normal, normal i en social miljö, i relationer med människor.

Jag kände mig dominant, jag trodde att jag var lejonet med manen på huvudet.

erövra hennes territorium och dominera hennes liv.

Det var så jag såg på livet med att ha en fru!

Ja, men... Jag såg det här sättet att leva i ett positivt ljus när det gäller den skada jag kunde göra på människor, jag skadade aldrig någon på ett sätt som skulle ruinera andra på ett brutalt sätt och lämna dem utan någonting.

Jag utnyttjade bara ögonblickets omständigheter och jag gjorde det bara för pengarna, för den snabba lösningen att röka kokain, men jag förlängde alltid det som var oundvikligt, vilket är det som inte föds med en man, eller kanske vi till och med kan ärva det, att den orsak som vi studerar en man som dricker alkohol och röker droger reagerar i fortplantningen av generna i det arv som lämnas av följden av befruktningen.

Jag är inte tillräckligt mycket expert för att kunna tyda allt detta och föra denna liknelse vidare till läsaren, som att prata om för att jag var tvungen, det här är sätt att leva. Ibland tas de väl emot, ibland tas de illa emot.

Varför då?

För det sätt att leva som vi har lärt oss, som jag nämnde ovan, är inte alltid att agera med , utan bli förlåten, att bli väl hyllad!

Varför då?

Eftersom vi lever efter detta, efter standarder, lever vi
Det är en förm ambition att kunna ha ett bra liv.

Förhållandet började när jag var 22 år, i armén, men jag ville inte gå, men lagen sa så. Och det var då jag hade det riktiga förhållandet, passionen som jag aldrig kommer att ha på samma sätt som Cristina, och här började förhållandet som vi alla strävar efter, vi vill alla hitta vår sanna bättre hälft.

Jag levde intensivt, jag kände att om hon var från mig så skulle jag inte må bra, och det var nog då hon utnyttjade att hon hade lite mer makt över mig.

Jag älskade flickan, jag var svartsjuk, men det var inte en sjuk svartsjuka, det var en sund svartsjuka och det fanns ingen riktig sjuk illvilja i den svartsjukan som kunde få mig att tvinga någon att stanna hos mig.

Varför då?

Jag trodde att jag var ensam och om jag förlorade henne skulle jag förlora kvinnan i mitt liv, men så hände det. Jag ville gå till high street och hon ville gå till ett diskotek i campo pequeno, vi bråkade och det var då vi gjorde slut, kanske var det inte vad hon ville, hennes äldre bror accepterade aldrig riktigt förhållandet. Jag bråkade med honom, men det var innan jag började älska Tina, men var en tillfällighet, men jag tyckte om honom, men han accepterade inte mitt sätt att leva, han berättade det aldrig för mig, men han visade heller aldrig att han var på min sida och visste att jag var på rätt sida.

Det gjorde inte så ont, men han accepterade inte min relation med sin syster. Han bodde bara hos mig på grund av sammanhanget, vi bodde i samma kvarter så vi upprätthöll den relationen, den som vi var uppväxta med.

Hennes mor var från Nelas, fru Conceição, hennes far vet jag inte, men han var en bra man, Raul.

Han lärde sig att leva enbart på sin fru, och vid ett utnämnde vi honom till kvarterets skattmas. Han var ett barn, men han hade redan en känsla för tid, han studerade redan.

Och det var då jag snabbt insåg, trots unga ålder, att jag var tvungen att kämpa för mitt liv och för det jag hade: far, mor, hem, jag saknade aldrig mat, och det har jag aldrig gjort. För trots den låga lön som min mamma fick betalade hon 11 escudos i hyra och det var allt, min pappa betalade bara hyran, det var allt, men jag saknade aldrig mat.

Så det var början på slutet, med andra ord, främlingskap kan leda till glömska, och jag tror att det var det jag lärde mig, att förlora min far innebar att jag var tvungen att reagera på samma sätt som han gjorde.

Jag såg upp till honom som en hjälte, en kämpe, son till ödmjuka människor. Hans mormor, Elvira, var den jag bodde med tills jag var sex år , tills jag började skolan, vilket hände? Jag vande mig vid min mormor, jag tog examen, oberoende min fars direkta tillsyn, men vid den tiden var mina ögon inte riktigt öppna ännu, men jag hade en känsla för tid.

Jag var medveten om ögonblicket.

De är några av de renaste berättelserna i världen. det så?

I dag kan vem som helst bli erkänd för sitt sätt att leva, oavsett position eller social hierarki.

Det är därför vi utgår från att ingen egentligen kan anklagas för något utan bevis.

?

Det är så lagar styrs och vi har alla tillgång till dem.
Döda inte, stjäla inte och våldta inte.

Men vi kan gå tillbaka till mänsklighetens gryning och sådana händelser skulle inträffa om och om igen, eftersom historien bygger på det.

Vi är kontinuitet, den kontinuitet som alltid kommer att vara kontinuerlig, det som är ödesbestämt.

Och det är den absoluta säkerheten att vi lever för en orsak, vi är inte fortsättningen på att förbli och existera på jorden.

Jag vet inte, jag skulle kunna variera temat, men det skulle kunna komma i vägen för läsarens läsning, det skulle kunna distrahera från den verkliga historien som hände.

Men det här är liknelser som alltid kommer att finnas i hela boken, eftersom vi kommer att göra de situationer som upplevdes mer specifika och begripliga.

Varför då?

Så ni kan se att allt detta skedde i ett samhälle där det alltid fanns sunda liv och förståelse, en del av samhället eftersom vi i andras ögon kanske till och med är judar, men det finns en mycket viktig sak i livet: vi sår är den frukt vi kommer att skörda.

Min far såg mig alltid och ville se mig som en kung, men jag är kungen, krigaren som inte alltid kan och jag började väldigt ung.

När jag sa att det som är lätt inte är lätt, utan svårt, var det det jag kallade jakten.

Efter att jag slagit henne i ansiktet kände jag att jag hade förlorat henne, jag kände det verkligen i mina ögon, senare försökte hon bli tillsammans med mig igen, men jag accepterade det inte och det var då den verkliga historien om brottet började, men jag hade redan ett register, jag var redan separerad när jag satt sex månader i militärfängelset i Santarém, det var .

Vid den tidpunkten var Arnaldo dömd, så berättelsen om denna individ passar in i min resa genom fängelsemiljön. Allteftersom boken fortskrider kommer läsaren att förstå den verkliga sociala miljön, i det här fallet .

Allt var investerat för att jag skulle kunna leva ett bra liv, jag hade redan gjort slut med Tina. Och vad gjorde jag? Jag provade lyckan.

Jag arbetade till och med i Pontinhas tunnelbana som snickartjänare. De svarta fruktade mig, jag arbetade med svarta från Kap Verde, bra människor som ville ha ett bättre liv som de inte hade i sitt ursprungsland.

De sökte ett bättre liv i Portugal, som de inte kunde få i sitt eget land, och därför ledde deras sökande till att de emigrerade från sitt eget land.

Det var lättare att leta efter Portugal eftersom det låg så nära.

Jag började känna närheten till kapverdianerna, umgås med dem, kapverdianer kallades dåliga de var tvungna att kämpa mot ojämlikhet och när de hit till Portugal var de inte väl accepterade, eftersom det utomeuropeiska kriget hade ägt rum vid den tiden var jag fortfarande ett barn, jag var en chavalito, jag höll på att vakna upp och det var då jag började med det som ingen vill ha av en son, jag började vandra, jag var aldrig en vandrare, jag var en vandrare.

Jag hade redan grepp om mina tidigare erfarenheter, jag såg mina föräldrar skiljas när jag var åtta år gammal, jag studerade redan och visste därför att det inte skulle gå särskilt bra för mig, jag kände hur den man jag såg som en hjälte försvann.

När jag såg denna förlust insåg jag redan som ung att jag måste hjälpa min mor, men jag älskade verkligen min far.

Jag tillbringade varje sommar med honom tills jag var 17 år. Jag fortsatte senare när jag var i armén, men sedan började jag glida iväg, vilket är naturligt.

Vid den tiden var han i Figueira da Foz på Transport Service Practical School där jag tillbringade min semester med honom.

Min far var en tuff man, han hade en tuff barndom, han förlorade sin far när han var 14 år och det var min mormors ambition att växa upp livet, att få mer stöd och mer pengar.

Min far sa att hans avsked var kärleksfullt, det var från någon han tyckte om eftersom det var ett hastigt avsked, sedan avskedet skulle han aldrig se sin far igen, men han växte upp hårt och hjälpte sin mor, han var den son som bodde längst i sin mors hus.

Jag bodde hos min mormor i sex år, men hon var tuff, hon kom från botten och växte upp hårt, hon lät aldrig sina barn gå hungriga.

Han var gruvarbetare på den tiden. Han letade efter malmaffärer, men det lyckades han inte med. Han var också cyklist, sedan han med i armén och fortsatte sin karriär där.

Han blev en normal man, han åkte dit på grund av livets nödvändighet, för att han säkrade det som vi alla måste säkra, självförsörjning.

Detta hände eftersom han var en tuff man, en vän till en vän, en vän till sina barn, men han sa inte många ord, han var respektfull och ärlig.

Det var vad han alltid ville lämna till mig, men var, så där ja, det var separationen, jag flyttade lite, jag fortsatte inte med mer djupgående ackompanjemang av sättet att vara och sättet att leva, av svårigheter att övervinna och livets hinder säkerställde ett jobb för att säkerställa framtiden för att kunna avla, de är alla bra barn, vi är värda vara hans barn, men det fanns också en brist på förståelse och lojalitet från min sida, jag blev den stygga varelsen som jag hade sagt.

Den psykologiska piskningen av känslan förvärrade mig bara, eftersom jag aldrig kunde se att det goda skall utövas, men eftersom jag bara fick det onda genom separation kunde jag bara se att det goda skall utövas.

Jag tänkte på ondskan.

Och det var så det gick till ända fram till fördömandet. Var började det?

Separationen var över, och det var då jag började men det var mitt sätt att leva från det förflutna och där kände jag mig trygg från oron för den besvikelse jag hade känt, men där svor jag, du lämnar mig, jag kommer aldrig att ge bort mig själv igen.

Mitt sätt att leva var att konsumera och stjäla, och det var då jag fortfarande letade efter henne, och jag letade efter henne flera gånger, och det var då hon ville acceptera mig igen, jag vet inte, du fick mig att lida, jag vill inte ha den känslan igen, det var smärtsamt, men jag var alltid tvungen att leva och jag har fortfarande henne.

Jag har henne fortfarande i bakhuvudet och det var därför jag tillbringade så många år i fängelse, jag tänkte alltid på henne. Det är därför jag uppskattar denna passion så mycket, jag har aldrig upplevt något liknande.

Linhó, efter tre månaders häktning kom jag in på Linhó fängelse för straffångar, min historia där börjar med modet hos en varelse som begränsas av mod, av vad vi måste ta itu med i andras värld, vad som händer är , eftersom jag visste att vägen kunde bli mycket lång i fångenskap vände jag mig till djungeln för att klara mig, det var det enklaste sättet att ta itu med dem som begår brott och sitter i fängelse, det är en värld där dumhetens lag regerar, och när du har att göra med åsnor måste du veta hur du ska hantera dem, men om du är för smart kan du falla, så livet där måste tas inte så mycket till landet som till havet, det var min räddning, det var den metod jag valde som gjorde att jag vann, men min start skulle bli lång och det var en orolig start eftersom jag fann mig själv utan fru, utan frihet, jag fann mig själv fångad, förlorad och jag var ung, jag tänkte på allt som kunde behöva vara under de år jag kunde tillbringa där. Så vad gjorde jag? Jag började med att vinna respekt, det är inte lätt, även om jag inte vill hamna i våldsamma konflikter, de händer för att de går igenom en rutin som jag senare kom att inse, rutinen som jag efter att ha sett den blev äcklad av att leva, jag trodde aldrig att människor kunde göra så mycket skada för varandra för att vissa säljer droger, andra är användare för att livet i fängelset kretsar kring monopolet är droger för det var så jag började röka heroin, när jag redan hade kommit in i fängelset.

Jag bestämde mig för att börja med heroin, men på ett skämtsamt sätt, titta jag ska röka heroin, men nästa sak jag visste var att jag var fast och jag kunde inte göra något åt det, men jag lärde mig hur man gör det, men det kommer att berättas senare, så början var detta att ha ett liv i fängelse trots verkligheten som flyr nöjen, jag bara resignerade mig själv till konsumtionen av heroin eftersom jag visste att det skulle ta mig bort från tanken på att ha sex, jag matades av en kemikalie som inte skulle låta mig tänka på . Jag har haft platoniska kärlekar, vilket är legitimt, och jag har haft stora kärlekar, men det är något som garanterat, men det räcker inte att bara prova, det räcker inte att bara vilja röka, finns alltid aspekten av att vilja vara ledare, att se andra i en hierarki som befaller det man vet att man inte , det är smärtsamt, det är svårt att bära, jag bestämde mig för att inte tycka synd om någon, för jag var också där, jag betalade en skuld till rättvisan, men min väg var mycket dålig, om jag hade lärt mig denna läxa tidigare skulle jag ha vunnit och jag skulle inte ha förlorat eftersom jag skulle ha kommit ut mitt i straffet, men min bild var bränd, jag hade många referenser, det finns en redogörelse för min tid i fängelset, det var början på slutet, en hård början, vilken jag inte kan ångra år jag rökte den drogen, det hjälpte mig att frigöra ett stort behov som vi alla känner, det är logiskt att ha nöje, ha friheten att gå runt och vara vacker, under dessa år

Jag har alla haft kärlekar som jag har byggt upp inombords, men det får bli senare, nu ska jag tala om resan som är lång, jag vet inte hur alla börjar vid ingången när de är dömda, vilket är att söka välbefinnande, även inom klosterlivet, men det är allt subjektivt, för vårt välbefinnande kanske inte behagar dem som ser på oss, det kan misshaga oss på flera punkter, för det första kan det vara stöld, för det andra kan det vara slaveri, arbete, för det tredje kan det vara att bli en barnflicka eller en hemmafru för dagen, det finns en sådan variation av män i fängelse att vi inte alltid kan veta vad som händer inuti själen eller vad var och en gillar, många väljer det goda för att inte bli skadade, men bortom allt detta finns det en ännu viktigare punkt, du kan aldrig, aldrig köpa en vänskap, även om den betalas i , konfrontationen är mycket tuff i fängelset, finns de som inte har något, konfrontationen i fängelset är lös, lös å ena sidan och stark på det hela, jag skulle ge en miljard eller vad jag än behövde ge för att gå tillbaka, för att komma undan med det, men jag ville gå den här vägen, jag ville gå den hårda vägen, det var den som det alltid tog ett tag att förstå, min sida var mer psykologisk.

Från och med då hittade jag aldrig vägen till det goda i fängelset, jag trodde inte på det goda, jag såg bara det onda. ? För att jag kände mig äcklad av mig själv, för att

I andras ögon var hon inget annat än en piraya, piraya är en slangterm som vi brukade använda, som betyder bossig, någon som inte vill ägna sig åt något annat än det de är uppgivna åt att göra, de följer alltid vägen som alltid leder till gudomliga, kraften kommer från det, från tron på hopp och tro, och jag har alltid burit den med mig, jag har sett mord där inne.

Men jag brydde mig inte ett skit, och de lät mig leva, de försökte aldrig skada mig, sanningen att säga, och det var precis så allt började, jag var mycket instabil, oförutsägbar, och rektorn på skolan uppmuntrade mig att fortsätta med mina studier, och det gjorde jag, men inte alla som studerade hade familjestöd, garanterat stöd.

Det finns alltid när det garanteras med ett lagligt sätt att leva och att kunna hävda vad som är fel, det är därför det kallas garanterat stöd, inom lagen är det de som ger oss det onda när vi pressas och slås av systemet, för eftersom vi inte har pengar pressas vi in i ett system där om det finns pengar går allt mycket bra, rättvisa fungerar, för om det inte finns det är det borta.

Oavsett hur mycket de tror på dig så finns det inget de kan göra för att ändra på det eftersom de är tjänstemän, och de måste bara rapportera det, de kan inte agera, utan de krav som ställs domstolarna, om det finns ett klagomål så öppnas en utredning, men om de skulle öppna en utredning så var jag alltid fri eftersom jag kände till fängelset, jag kände till de korrupta vakterna, de som transporterade droger in i fängelset, vissa kom undan med det, andra hamnade i fängelse.

Några av dessa poliser som greps kände jag redan, jag stack ut och jag hade en episod med en av dem, Alfredo, han var en nattens man, nattens kung, en nattklubbssoperatör, det är maffians verkliga kung, han förtjänar ett bättre liv, han var en före detta polis, men han gick in på brottslighetens väg, jag är mycket glad över att nämna honom i min bok jag lärde mig några saker av honom, även om han var polis och jag hade en mindre positiv episod i mitt liv med honom, så försökte de döda mig i Linhófängelset, men då var jag redan en veteran, jag hade suttit där i fem år. Jag kände all personal och de kände alla mig, och den episoden hade en dålig inverkan på hela fängelset, på internerna, eftersom jag var en uppmuntran för dem alla, jag var det exempel de såg i mig, för att säkerställa kontinuitet inom fängelset, eftersom vi var tvungna att fortsätta.

Jag var där, och när jag ovan sade att kapverdianerna skulle bli min fackförening hade jag inte fel, det var de faktiskt, de ville gottgöra den episoden, de försökte döda mig, jag blev inbjuden att vara mannen i spetsen, men jag inte utnyttja någons fackförening, jag fick honom bara att inse att om jag ville det skulle han vara död.

Men genom ödets ironi hände inget av detta, de bara slog honom, de dödade honom inte, han gottgjorde och försökte stärka min vänskap med honom, men han visste inom sig att han aldrig skulle glömma den episoden, jag förlät honom bara för att han var ödmjuk och hade blivit lurad av vad de sa om mig, inte av fångarna, men av fängelsevakterna och ledningen, för han visste att han inte kunde slå mig, han skulle betala dödens pris i förväg, jag lät honom gå och när jag insåg att han var ödmjuk lärde jag mig att respektera och acceptera honom, för han skulle inte vara vid liv om jag inte ville ha honom, men det var inte värt det, det var bara ett högt pris att betala,

Jag kritiserades av de vanliga fångarna som hatade poliserna, Jag blev hånad.

- Nelson, hur tar du den här killen?

Jag accepterade honom för att han, förutom allt annat, var en yrkesman, han hade fått mäktiga fiender i den miljö han levde i, som polis hade han mycket kunskap, han kände folk i toppen och han kände mäktiga människor som kunde hjälpa till, han hade hotat mig att sluta prata med den här personen skulle de inte längre ha vår respekt och de vår, men jag lät honom leva, han var en av oss, kapverdierna som jag nämnde var Nelson och Carlos, de bodde precis i det område där jag växte upp, de var min axel att luta mig mot, och utbrotten kom senare, och de ville se den här massakrerad, men jag lät honom gå, jag vill inte ha något av den här killen, har jag inget emot honom, Och historien dessa bröder, Carlos, sköts ihjäl av en PSP-agent, han hade ett brottsregister, han var mycket misshandlad, han spelade schack med mig, han var en "expert" på ämnet, han visste bara hur man spelade för pengar, jag sa alltid till honom, det är inte värt det, vi spelar för kärleken till tröjan, men vid det laget gick det bra för honom, han sponsrades av Manuel och Romão och Badona, Vi behandlade varandra som bröder, det fanns ömsesidig hjälp, det fanns allt mellan oss, i den miljö där brottsligheten lurar när som helst, på millisekunden, det finns mycket och ibland kan du fastna i mitten och efter att vi hade gjort det bestämde jag mig för att fortsätta på min väg, jag gjorde en hel del eskort inne i fängelset, med andra ord, jag säkerställde välbefinnandet för vissa, och

för att tjäna min, med andra ord, en hand tvättar den andra.

Det var mottot, mottot om ömsesidig hjälp, men det fanns alltid en risk att hamna i en situation om vi blev kallade att göra det, ett mord hände i Linhó, jag ifrågasatte aldrig det, det var bra dagar och dagar av glädje eftersom jag till och med var fast besluten att göra det, jag kunde inte göra det, jag tänkte alltid på mig själv, jag tänkte aldrig på andra.

Allt gick mycket snabbt tills jag förflyttades till Judarnas dal efter åtta år i Linhó, de ville aldrig ha mig eller tog emot mig väl, de ville skada mig, men de respekterade mig, de väntade alltid på min vårdslöshet, som jag aldrig gav dem. Det fanns en kvinna som arbetade på den juridiska avdelningen, hon tyckte om mig och jag förlät henne, men jag förlät henne med glädje, den dag de gillrade fällan för mig var exakt när jag var mäktigare än någonsin, jag pratade aldrig mycket med dem med poliserna, det var en fara, jag var villig att göra vad som helst.

Oavsett dåliga saker som skulle kunna hända mig eftersom jag hade en utbildning baserad på framtiden och kunde leva med den, är det en stark faktor för oss att vara , att vara vana vid det och lära oss att livet är så här, vi lever för att dö, vi gör bara naturens vilja, den tar oss när den måste.

men när jag förflyttades till Judiska Dalen, men allt detta var bakom mig, började en ny cykel, detta mitt sätt att leva och mitt sätt att tänka, att inte tillåta någon form av övergrepp, jag hade min karaktär, jag kokade i mycket lite vatten, och när jag kom till Judiska Dalen, bestämde jag mig för att ta en ny kurs, jag ville bli av med mardrömmarna från det förflutna, även om jag hade dem, från det förflutna, jag hade dem verkligen inte, det var ett enkelt sätt att säga, det som går runt kommer runt, det är inte så, det som går runt, kommer runt; man måste bara släppa taget, låta sig invaggas i fantasin att man verkligen är en dominerande varelse och att man äger hela galaxen, med andra ord, allt är dysfunktionellt och allt är upplagt för det, eftersom de är arbetsgivare och de inte kontrollerar de anställda i sina stöldäventyr och kan säga att det är legaliserat, det är en form av bedrägeri, ett av de ögonblick som jag är mest stolt över i Linhó var min erövring, för förutom att säkra mitt namn på torget.

Jag hade en sak till, det var ett allt-eller-inget-ögonblick med ingen flykt från att vinna eller dö, det var det motto jag hade inom mig, styrkan att leva och njuta av det jag inte medan jag var inlåst, jag använde aldrig omotiverat våld mot mina kamrater, jag grät nästan tårar över den ondska som jag såg utövas av andra kamrater som dominerades av våld och var

kanske tvingade de mig att göra allt som människohandlarna ville, men jag valde inte en svårare väg, trots att jag var beroende av heroin, jag svor för mig själv att om jag ville leva i fängelse skulle jag vara villig att döda och leva på ett värdigt sätt så att de inte kunde besvära mig i slutändan, i slutändan är det allt ögonblickets motgångar, det är vad vi hantera, Även om jag inte ville skapa fiender där det inte fanns några och gå dåligt med mig själv, fanns det de som försökte skada mig, ledningen tyckte inte om mig, så det var vad de gjorde, de skickade sina informatörer för att vara närvarande hela tiden när jag var öppen, så att de kunde bli bättre informerade, De hade dåligt samvete, men en sak fängade min uppmärksamhet och fick mig att ändra mig, jag baserade mig mycket på de lärare jag hade, jag kände platonisk kärlek för några av dem, och det var då det gick bra, men sedan kapsejsade båten, de tog mig och satte mig i en judisk dal, det var svårt efter åtta år i Linhó, Jag lämnade efter mig en enorm fängelsehistoria, för jag kände dem alla och de kände mig och det var därför de aldrig ville straffa mig till 100 procent, jag straffades med disciplinära straff, vissa för aggression och andra för verbal aggression mot vakterna och det var så jag insåg att jag verkligen hade att göra med en maffia som var mer som en maffia.

Jag spelade boll mycket, för mitt eget nöjes skull, jag spelade faktiskt allt som fanns att spela, jag spelade det högsta trumfkortet man någonsin kan , Spader Ess, vissa människor sa till mig att jag kunde inse att jag skulle ha otur med det kortet, och jag fick höra att jag kunde ha otur med det kortet, tiderna förändras och var då jag började inse att livet inte är i , utan utanför, men jag ville aldrig internalisera det, men jag visste att det var min starka sida; en dramatisk historia började som slutade med mord, det var tre bröder och de använde alla heroin och heroin var för dem ögonblickets behov, med andra ord var de beroende av det, de var drogmissbrukare.

Men innerst inne var de ödmjuka människor, de hade goda hjärtan, för de behövde hjälp, för i det liv de levde, och jag levde det också, var det ett hårt liv, vi till och med säga att det var slaveri, på grund av det som livet sköttes, varje dag var vi tvungna att röka för att inte få baksmälla.

Men allt detta är resultatet av ett sätt att leva, det som driver saken, för jag har till och med skrivit poesi om ~~det~~

Alla bad mig om dikt, oavsett om det för att skriva till sin flickvän eller vad som helst, de bad alltid om en dikt, men jag förlorade min väg och det var vid tiden för konsumtion som jag antog detta sätt att leva, jag vet vad jag vet och jag är inte villig att lära någon eftersom jag hade erfarenheten att göra det tidigare, det gjorde mig till en hjälte för någon som var i soporna och lyckades ta sig upp.

Allt handlade om det, hur vi upplevde det, hur vi levde, hur vi var tvungna att skaffa drogerna för att röka, för om de erbjöds och gavs till mig skulle jag inte köpa dem, jag blev hallick åt langarna, för att sälja var de tvungna att garantera mig min dagliga baksmälla, Det var då jag blev en hallick för langarna, jag fick ett smeknamn för det, de ville alla hjälpa mig, de gav mig droger att sälja och jag konsumerade dem, jag hade den största fritid som någon drogmissbrukare kan ha, att vara beroende av droger att röka.

Men jag var känd för min sportsmannaanda, för min träning, för jag tränade varje dag och det förvirrade de människor som såg mig och tittade på mig, de hade alltid en paranoia, den paranoia som jag redan har nämnt i den här boken, misstroendet som är tveksamt, när vi gör ont är vi alltid oroliga, kommer det onda att hända mig?

Ärligt talat vande jag mig vid det här sättet att leva och det var svårt för mig att integreras i den sociala miljön efter fängelset, eftersom det är en miljö som vi känner till, det är ett mycket litet utrymme där daglig interaktion leder till att vi lär känna varandra, men fysiskt.

Vi vill alla vara ansvariga eftersom vi tycker att det är vår rätt att vilja erövra ett utrymme som ger oss självförtroende, att införas i en miljö där vi alltid hanterar rädsla, men det är inte rädsla, det är helt enkelt trygghet, vi kan övervinna situationen genom att veta hur man ska vara, veta hur man ska prata, veta hur man ska vara i den mörkaste verksamhet du kan tänka dig, i narkotikavärlden är mycket stort, det är enormt och det är oerhört stort, allt du kan tänka dig när du pratar om brottslighet, så allt du kan tänka dig i affärer som inte tjänar till att göra vinst, I det här fallet, stöld, trafficking, med andra ord, svåra anklagelser, svåra saker att göra, det innebär också utnyttjande när det finns ett kroniskt beroende där människorna själva vet att de inte har någon utväg, de är kuvade av beroendefaktorn, de är kommenderade, de är underkuvade, för att pressa pengar från sina familjer som känner smärtan av att se en älskad i en situation där de inte kan försörja sig.

son som är beroende av heroin och antar att allt som kan gå förlorat när det gäller mänsklig värdighet, med andra ord att förlora värden i den uppfostran vi har fått för att vara någon i livet, leva på det sätt vi har lärt oss att leva eftersom det är de värden vi är vana att hedra när det gäller den sociala ordningen och de etiska värden som våra föräldrar lämnade till oss och som vi kommer att förkunna oavsett hur många barn vi , det är den uppfostran vi kommer att lära oss alltid är att förlänga livet.

Det står skrivet i Bibeln att vi föds för att fortplanta oss, men vi kan också läsa i Bibeln att Kain dödade Abel, sin bror, men han blev välsignad och förlåten, han blev vilseledd Det händer ibland i livet att vi leds i fel, det fatala felet, det som faktiskt är skrivet, eftersom det skrevs av erfarenheten och formen av de lagar som vi levde och växte upp med.

Varför då?

Förnuftets makt vinner alltid, och alla bedömningar som kan göras om livet kan ibland inte vara de rätta, allt tyngs av en faktor: förtal, att inte vara rolig, att inte vara den som alla tycker är .

De vill förakta och förödmjuka; de mår bra av det och när det saknas ekonomisk makt är vi alltid begränsade till att spela, eftersom det också antas att detta är ett spel, med andra ord finns det de som säger att man måste veta hur man spelar - detta är populära ordspråk - så att turen kan drabba oss om vi får något bra, och att turen kan ge oss det vi letar efter, välbefinnande, att må bra med att kunna hjälpa till eftersom vi har lärt oss att göra det också, vi delar ett gemensamt liv med våra föräldrar, våra bröder, systrar, morföräldrar och farföräldrar, eftersom detta är vår generation, eftersom vi är fortsättningen på deras sätt att se oss som varelser som genererats från deras avkomma, med andra ord, de vet att vi har förmågan att känna varandra, att veta att de är våra och att de alltid är på vår sida, men de tycker aldrig om att titta på eller ha en familjemedlem som de inte tycker om, de har en bild av att bevara livet, som består av progression, enhet, välbefinnande, ingen tycker om att ha det, eller att se någon som är en del av vår familj eller står oss nära, för i slutändan är vi alla människor, vi hantera varandra och familjemiljön vill ibland ta in oss för mycket, de känner att de äger det de skapat och de gör det till ett sätt att leva som skrivs om i varje teologisk läsning du kan läsa, med andra ord studiet av religioner.

Vi tar alla moraliska lärdomar, det är lämpligt att de som känner sig så nära oss, som gör allt i sin makt för att våra nära och kära ska må bra, oavsett vad, och aldrig vill dem illa, inför den bild de bevarar och den de har lärt sig, de värderingar de har styrts av, inte tillåter dem att ta en ordentlig titt en situation som kanske skulle kunna lösas om den inte ibland missförstods. Med andra , allt är väldigt vackert och media förmedlar det också så här, precis som fasaden, vi ska visa en vacker bild, de är också pressade av en makt som vi alla accepterar som ansvarig, ett mycket svårt ämne, men ett som har att göra med allt som att rapporteras, det existerar, vi existerar, vi kommer att fortsätta att existera, utbildning ges också till dem som hävdar att de är förnuftets mästare och ibland förmedlar och vill ha oenighet, de har alla en sak gemensamt att upprätthålla: välbefinnande, ett välbefinnande som kan ge dem herravälde över allt de kan sträva efter och vill ha välbefinnande för samhället, men de har alla levt och vuxit upp med en far och en mor, de har fått de lämpliga förutsättningarna för att kunna utvecklas i en karriär som de strävar efter, men de misslyckas också, men de glömmer alltid och styrs av bilden; jag har upprätthållit denna diskurs eftersom min vidd är enorm i detta liv, jag har lärt mig mycket, jag har utvecklat det jag var tvungen att utveckla

Även om jag var inlåst tänkte jag aldrig på slutet, jag ville alltid ha direktkontakt med personalen på de inrättningar där jag var, min fängelsekarriär kan jag kalla den så, den kommer att tolkas bättre i ordets termer så, men den måste vara det, den måste tolkas på det mest ärliga och uppriktiga sätt som finns i livet. Det är relaterat till bilaterala relationer, som är relationer som styr alla nationer, som är frågor av gemensamt intresse för att skydda varor, så att de kan tillhandahålla den välfärd som har inrättats i världen. Frihet är det svåraste ämnet att tala om, vi kan ge bort all vår frihet, det vackraste i , det är det största nöjet du kan ha i livet, det är att vara fri, vi måste bara veta hur vi ska övervinna alla hinder som vi stöter på i livet. Det finns en stor mängd av dem, jag ska börja med den viktigaste: det socialt goda, vi har alla en sak gemensamt, vi gillar oss själva, vi kan vara fula, vackra, det spelar ingen roll, vi vänjer oss vid att leva tillsammans, utseendet är inte allt; ibland, bakom ett bra utseende, kan jag hitta en mindre bra sida, men det var Apollos sida, skönhetens sida, beskriven av Nietzsche, jag följde hans självbiografi, det finns ingen till det, skönhetens sida är den som får oss att drömma, som får oss att avguda, den ger allt gott, men så är det, gott går hand i hand med , som Nietzsche sa

När vi talar om alla de varelser som finns ovanpå jorden, vilka de än är, om de är politiker, domare, borgmästare eller föreningsordförande, så kan de alla vara det. Även programledare kan vara karismatiska och ha en känsla av tacksamhet, men ingen kan bli förlåten, ordet "förlåtelse" betyder att vi alla har en anledning och när frågor ställs måste vi anta att allt vi gör är till förmån för de lagar som styr ett samhälle och att vi kan leva upp till ordet "lag". Det var där de fick rätten att inte straffas och att definieras av lagen för att allt hänger ihop, övergrepp finns, har funnits och kommer att finnas är prologen.

Och prologen kommer från transcendensen, ett lärande av det bortom, vi lever alla för att vi vet att transcendensen är mer än det bortom, det är att kunna vara, är att kunna vara, är att kunna undervisa, det är att ha allt, men det finns ett nyckelord som betecknar allt detta: filosofi, ett sätt att leva, nöjet att leva, det är detta som utgör en av transcendensens faktorer, vi fortsätter att vara och vi fortsätter att leva på samma sätt, i varats evolution, att ha genererats, att ha övergivits gör ingen illa välsignad det goda som vi kan praktisera är det gudomliga, det vi har lärt oss, det är vårt öde vi har lärt oss

allt lämnas till oss som ett arv av stora värden, så de upphöjer sig själva i de ord de skriver, men det är allt förhålligande av att behålla makten och vara i upphöjdhet, för allt detta skulle kunna vara vackert, om allt verkligen uppfylldes och skrevs ner skulle det vara mycket bra.

Varför då?

Vi är slavar under den legaliserade demokratin, vi utnyttjar situationen att vara instängda och underkastade strängare regler; ibland reagerar vi inte på samma sätt som normalt på ett lugnande sätt, det kallas varats transcendens, omvandlingen till den grymmaste sidan av varat, det var vad jag kände, jag lärde mig av egen erfarenhet att ilska är en näring för att leva, för att leva och överleva det ses och bevisas därmed av vetenskapens värderingar som domineras som ett säkert sätt att leva när det måste vara så, vi kan inte fly från frågan, våra egenskaper är olika, men de härrör alla från samma sak, mystifikation, det finns inga varelser som är mer perfekta än någon annan, alla vet hur man ska leva, för det behöver de garanterat och trovärdigt stöd för varje varelse, vi arbetar i samarbete, vi betalar in så att andra kan få ett bättre liv, arbetslöshet, en orsak

Det här är en upplevelse som ni alla kommer att dela med mig, jag har kallat den här berättelsen för fortsättningen av att vara, den kommer att bli förlängningen av den här utgåvan.

Allt började efter att mina föräldrar hade separerat, jag fick gå i en nunneskola i São Miguel, det var så skolan hette, jag tillbringade loven med min far, jag stod honom nära, men efter separationen hade jag inte en bra relation med min far, och det var där allt började, min mor hade flyttat till Pontinha efter separationen, jag var ungefär 10 år gammal, när jag kom dit och lärde känna Pontinha rymde jag från skolan, jag accepterade inte det sättet att leva, men de fångade mig, Jag var oskyldig, jag visste att lagens makt existerade, min far var militär, jag vågade gå längs vägen på grund av de historier min far berättade för mig, om att vara en man som tjänstgjorde i militären, han tjänade nationen, en hård man som jag redan har sagt, men han lät sig föras med av sin passion för att älska en annan kvinna, bra man, fysiskt kraftfull, intellektuellt också, jag gynnades av att ha ärvt hans gener, jag hade honom som hjälte, detta var all inlärning som senare kom att omvandlas.

Varför då?

Jag visste att jag kunde dominera, från det jag separerade, när jag bodde hos min mamma blev jag självständig, jag skaffade min mamma en älskare, en hårt arbetande man, han arbetade på posten och han arbetar, han är en man av värde, det började där också, jag behövde hjälpa min mamma och jag blev den dominerande i saken, allt var väl , Jag ångrade mig, jag grät, men jag vann, jag tror att det här är det mest lämpliga ämnet, jag älskade dem som ingen annan, lyckligtvis mår de bra, de har sina egna liv, det var normalt att det fanns argument, men de hade alltid rätt, jag var den som var bedövd av transcendensen av att vilja ha mer, jag ville ha utan att göra något, jag trodde att det var lätt.

Jag började arbeta för att hjälpa min mamma, men jag insåg snart att jag inte tänkte låta mig domineras, så jag började arbeta som tapetsererassistent, det vill säga den som gör strukturen som ska formas och stoppas, jag arbetade i mitt kvarter i Pontinha, jag arbetade där med Toninho, en pojke från min generation, jag flera bröder, men jag var favoriten.

Det var en kille som jobbade där som var ramtillverkare så att han kunde klä soffan, han var robust till utseendet, och jag ville inte stå ut med honom längre, aggressiva sätt att

Jag hade redan upplevt detta med min far, så jag valde att vända på situationen, jag kände mig kapabel att gå vidare i livet, det tyngde mig inte, men jag kunde ha vanärat mig själv den dagen, eftersom jag inte ville skada honom eller såra honom, utan för att skydda mig själv kastade jag en sten stor som en hand, men jag kastade den , jag ville ge en varning.

De accepterade mig fortfarande där, jag fortsatte att arbeta och sedan lämnade jag frivilligt, men ägaren dog också av HIV, det var en situation som jag inte gillade, jag såg honom lida i sin sjukdom, men jag respekterade honom alltid, jag förlorade mitt jobb, jag började i aktivt arbete, det vill , i slang används det som att vara ansvarig och inte stå ut med chefer, vi vill ha självständighet, jag kände mig som lejonets son jag agerade som en.

I mars 1996 hittades jag på avenida metro, det hade redan skett en rad rån i tunnelbanan, det hade rapporterats om de brott som skedde där och vid det tillfället kom en PSP förbi och bad oss identifiera oss, och det var det, det fanns redan ett register, en vecka tidigare hade jag varit i Benficas superblook anklagad för att ha rånat en läsare, men pojken som följde med mig, Ricardo, var försiktig, oerfaren, han hade kommit från Ovar och kände inte till staden, men han kunde orientera sig, han var drogmissbrukare, och vid den tiden var han drogmissbrukare.

Eftersom jag använde kokain tänkte jag att det skulle vara bra att ha en säkerhetskrycka, med andra ord att skydda mig väl för framtiden, med andra ord att ha en styrka, en förening för utveckling.

Men nu kommer strukturen, en av de viktigaste faktorerna i ens förmåga till lojalitet, utvikningen börjar, det var så jag upptäckte det jag redan visste, att man inte kan lita på om man inte vet, men min erfarenhet var stor, den var enorm, jag var säker på mig själv, jag var bra på det jag gjorde, jag hade redan genomfört flera väpnade rån, jag valde en väg att inte skada någon, bara få pengarna.

Varför då?

För att kunna leva anslöt jag mig till detta sätt att leva och i mars 1996, närmare bestämt den 28 mars, underrättades jag om en arresteringsorder som förmodligen hade rapporterats, jag behöver bara lägga till introduktionen till detta ämne, en vecka tidigare hade jag arresterats i Benfica superblock, jag sov i en bil, bilens ägare var en överstelöjtnant i flygvapnet, en man som redan hade varit utomlands, jag var van vid att sova där, men jag hade fortfarande mitt hus i Pontinha, faktiskt den natten var jag med Ricardo, och vi stal en läsare och somnade i bilen, vi var

överraskad och väckt av PSP-agenter, de tillhörde Benficas superpolisstation, men jag blev inte rädd och jag sa till Ricardo att inte bli rädd, han måste vara stark och säga nej till slutet, det fanns inga bevis på motsatsen, men han varnade mig för att polisen kunde dyka upp, men jag lugnade honom, jag sa att allt var bra, jag hade druckit mycket whisky och jag ville sova och jag kände inte för att åka hem och jag bodde nära där. Detta hände, det var det värsta tvivel en man kan känna när han undervisar och tränar situationen i det ögonblick som kan hända, den dagen kom jag undan med det. Han lyckades följa min regel om att inte ha något att säga, men de var inte övertygade och gick för att få alla bilbetjänster i grannskapet för att ta reda på om de kände till några rån, en blå CD-spelare, men vi hade redan begått flera brott tidigare och de var alla en del av rånet och kidnappningen, Vi gick till förhøret på avenida metro, polisstationen låg i Marquês de Pombal, Lissabons storstadspolisstation, vi blev förhörda, jag sa ingenting, jag vet inte vad Ricardo sa, men eftersom jag redan hade varit i en identisk situation en vecka tidigare litade jag på honom.

Den dagen lämnade vi polisstationen, jag hade inget att säga, jag litade på hans vittnesmål så att jag kunde komma undan med det, jag höll på att ta körkort vid den tiden, jag arbetade, men jag fick redan arbetslöshetsersättning, jag ~~fortsatte~~.

Jag fick mitt körkort, jag gick för att göra koden, jag klarade den, jag körde redan, jag mådde bra, jag hade mycket roligt och det var då jag blev delgiven, jag fick en arresteringsorder från rättsväsendet, de hämtade mig hemma, jag hade kommit från gymmet, jag hade tränat i över en månad, när jag gick in i rättsväsendet förstod jag, När jag på polisstationen Marquês de Pombal sa jag ingenting, men Ricardo allt, jag fortsatte mitt vittnesmål, på förundersökningsstadiet var det en rättslig utredning, jag hade ingenting att säga till dem, ingenting hade bevisats genom den flagranta faktorn. Det därför jag inte kunde acceptera ett sådant beslut, det skulle ha varit som att ge upp mig själv, kanske skulle det ha varit bättre att ha en annan inställning, att säga sanningen, att vara samarbetsvillig, att ångra sig, men jag dömde mig själv efter min visdom, jag ville också spela med rättvisan, domaren som dömde mig var en man som hade haft några olyckliga erfarenheter i livet, en av hans döttrar dog av en överdos och andra kvarvarande barn var också beroende av droger, jag varnades av advokaten, antingen talade jag sanning eller så skulle jag bli hårt ansatt, men jag litade på mig själv.

Hon mig inte som hon borde ha gjort, hon visste inte hur hon skulle agera när det gäller legitimiteten i de uppgifter hon har att utföra, som företrädare för lagen, vid den tidpunkten hade jag ingen personlig advokat och jag fick aldrig någon, jag var tvungen att anlita en efter fängelset, efter att jag hade blivit dömd, efter att jag hade fått min dom.

Jag visste att jag stod vid ett vägskäl, det fanns ett vittnesmål, jag ville inte ta mig an det, jag betalade ett dyrt pris för min brist på samarbete och allt kom till min stora fördömelse, jag funderade till och med på att ta livet av mig.

Det var en sorglig dag för mig, jag svor för mig själv att jag skulle överleva alla negativa situationer som kunde komma i min väg, det var början på slutet för mig, jag förlorade min frihet för en tid sedan, jag tog en tung kedja och jag lyckades överleva.

Det var när jag vann som jag lärde mig konsten att kunna försvara mig genom mig själv, alla respekterade mig, inklusive den administrativa makten som utför fängelsets funktioner, för det är dem man har att göra med när man vill vinna något, de är pjäsens herrar, med andra ord är de herrar över det territorium de dominerar, de tror att de är det, De är beordrade att göra som måste göras, att följa lojalitetens väg, oavsett hur det kan verka, hur det kan vara och hur alla kan , men det finns en underkastelse som är diskvalificerande, när de har denna position tror de att de kan vara mästare på situationen, de resignerar inte inför den enklaste varelsen som måste leva, det är prognosen för vad som ska komma.

de studerade och de katastrofer de begick, inte en, inte två, inte fyra, de var flera, väldigt många, jag kallade dem korsfästelsen av de mest olyckliga, men jag höjde min moral eftersom den alltid var hög, allt började med min inskrivning när jag anlände till I.P. i Linhó det var en svår inskrivning, mycket svår, jag var full av ilska och viljan att vinna, jag tänkte till och med på att rymma om jag hade möjlighet att göra det, jag lyckades hålla ut, allt för att jag fick respekt av veteranerna som var på I.P., och de var de verkliga pelarna i mitt lärande klosterliv.P, och de var de verkliga pelarna för mig att lära mig det klostrade livet, jag kämpade, jag , jag lyckades, annars skulle jag glömmas, alla minns mig, alla gillar att komma ihåg mig, jag var den karakteristiska bilden, jag blev en mörk och kall ledare som inte visste hur man älskar och det var så jag vann ära i fängelset, de var kalla handlingar av dem som var tvungna att veta hur man lever och hålla sig på toppen av jorden för att vinna. Jag visade snabbt pedagogerna, assistenterna, vakterna och fängelsedirektören att de skulle hjälpa mig att vinna den svåra striden, jag kände inget stöd, jag såg bara till stundens omständigheter och hjälpen var barbarisk, det som inte kunde ha hänt hände, jag blev djävulen i mig själv, men jag letade inte efter problem, jag ville bara leva och överleva, det var stundens

Isabel var namnet på rektorn på den skola där jag hade en sund och trevlig respekt för henne. Hon följde alltid med mig, hjälpte mig alltid, men senare blev jag rasande på henne, men jag respekterade henne alltid. Och allt detta på det starka tryck som utövades av det administrativa systemet vars rektor hette João G. mannen som hade kommit från utlandet, kom undan med det när de försökte döda honom, hans historia är välkänd, han var ansvarig för Linhó-administrationen i flera år, fram till efter min , jag lärde känna honom väl, han var till och med en man kunde prata med, han var en kommunikatör, han intresserade sig för ämnet, Han missuppfattade mig, kanske på grund av suppleanterna, jag var väl ansedd i den professionella kretsen, alla respekterade mig som en kompis och den här direktören ville ha höjdpunkten i sin karriär, med andra ord, jag är här för att dominera, jag är här för att vinna vad som än krävs, jag kommer att bli väl ansedd, det var hans mål, bland annat kunde han säga mer. En av de saker han kämpade mest för var narkotikahandel, han tyckte om att hjälpa narkotikamissbrukare, men han krävde ett pris i gengäld, han lekte med lagen, han hade inflytelserik makt det gällde att bedöma ansökan om provisoriska och villkorliga frigivningar och frigivningar i öppen regi, han var ingen dålig kille, bara de som tar hand om sina egna degenererar inte och jag valde den svåra vägen, den väg som ingen tycker om att följa, men jag valde att följa den, att följa den väg som passade mig bäst.

Jag var förutbestämd, när man talar om ödet har man ibland rätt, man är inte så långt från verkligheten, jag hade många drömmar när jag var barn och det var drömmar som förvandlades till mardrömmar, en passage i öknen hade jag redan förutsett, jag hade redan sett min framtid, men allt skildrades för mig i en dröm, Jag åtföljdes till och med av häxor som kallades så, de vidarebefordrade mina drömmar eftersom de var tvungna, kvinnans kraft var stor, hon hjälpte mig, men nyfikenheten väcktes efter min arrestering, jag hade en stor tvist med min bror och jag ville vara bättre än honom, en hälsosam tvist, han ville vara och är precis som jag. På den tiden brukade vi gå på jakt mot vattenormar för att ta sikte, vi brukade spela snooker, ibland mötte vi tuffa motståndare, men vi vann alltid, jag visste att han var bra; idag är han löjtnant i armén. Min far skötte det mest direkta stöd han kunde ge mig, han gav det till honom, han hjälpte honom med hans träning, allt för att det en separation. Vi är mitt uppe i min inskrivning i Linhó, det var tufft, redan från början ville vakterna lära känna mig på djupet, det var en normal inskrivning om vi talar om atmosfären där, det var en atmosfär av krav, både vakter och fångar ville vinna, det fanns en bra chef där, Manuel, men han var korrupt, men han skadade ingen, han vann bara och gjorde sitt jobb och hjälpte också till, i tre år var jag under hans vingar

han avskedades från posten fängelsedirektör, men blev sedan ordförande i församlingsrådet, men han kunde aldrig bli av med det som hade fått honom att lämna Linhó, han var en god , han ville allas väl och samtidigt skadade han ingen, det fanns ett av att göra en del arbete, i B-flygeln, som ansågs vara mördarflygeln, den kallades mördarflygeln, för allt, för infrastrukturen ovanpå och när man fick besök i salongen föll det vatten, det var resultatet av bristen på , vi var tvungna att hålla våra paraplyer öppna, eftersom vi levde i en så korrupt miljö att fängelsedirektören accepterade ett förslag som baserades på pengar som han kunde utnyttja från generaldirektoratet för kriminalvård, han kom undan med det, förslaget baserades på arrangemanget av träningsplanen, det vill säga fotbollsplanen, det var lerig jord, mycket tung, det var hans smeknamn, du kunde också kalla honom Slender, men han var bra, han visste också hur man gick, han visste hur man manipulerade

systemet, om det fanns korruption, borde vi dra nytta av det.

Vid den tidpunkten var jag halvvägs genom ett 16-årigt straff, efter att ha avtjänat åtta år för att ha bevarat hemligheten, men det skulle inte sluta på bästa sätt eftersom det fanns de som skulle skadas eftersom det är så det måste vara, det är en del av systemet,

systemet är uppbyggt på det här sättet måste det finnas en motivering, och med det gick ytterligare ett år, det var tredje året som jag var i Linhó och det verkliga dilemma kom

korruption, försäljning av droger som godkänts av förvaltningschefen, de manövrerade allt med hjälp av den intagne, som de litade på, en mäktig narkotikahandlare som hade levt på att sälja droger, hans namn var Luis Torres, han hade till och med en son i fängelset, det fanns ett erbjudande från SKIP-företaget när de tillverkade och fyllde påsarna, de betalade xis, jag blev inbjuden att arbeta där, jag accepterade inte det faktum att de män som skulle fylla denna roll

De godkände betalningen av narkotika och behöll den.

pengarna överfördes omedelbart via dator, och det var Manuel T:s verkliga problem uppstod. Det inte mycket vi kunde göra, det fanns en rättslig undersökning, det fanns avsiktliga överföringar, med andra ord, låt oss städa upp vår image, men de kunde inte städa upp allt, de gick till domstol, den rättsliga undersökningen hade försvarare och en lång rad vittnesmål, men jag vittnade inte, jag kallades inte ens att vittna, jag tänkte inte säga mycket heller, jag skulle bara skydda mina tillgångar, jag tyckte att det var värt att hantera , jag kunde få ut något av det om jag höll tyst, men jag visste inte att jag skulle få betala ett högt pris.

Polisman Pardal höll sig borta från kriminalvården, chef Amorim fick gå i förtidspension, Manuel T. lyckades till och med bli borgmästare i en församling.

Det skedde en förändring i ledningen, João G. var nästa namn i E.P.-administrationen. Jag hade en ambition, för stor även för sammanhanget, när arbetet började på flygel B för att omforma förhållandena, halva flygeln var stängd för arbete, befann jag mig i cellen med Carlos - han var son till en universitetsprofessors mor, han var sekreterare till skolans rektor, men han var drogmissbrukare, då då, Han var en kronisk narkoman. Jag kände medlidande med honom, för jag såg honom förlora hela tiden, han kunde inte utvecklas, han var uppgiven inför konsumtionen, men han var intelligent, han var en skarpsinnig person, men i narkotikahandeln var det de svarta som bestämde, Han hade problem med dem, han bad till och med om skydd när jag var i hans cell med honom, men det lustigt att ingen någonsin talade till mig eller krävde pengar eller skulder som han var tvungen att betala, jag försvarade honom till och med, men han blev förrådd, han lämnade mig en skuld för heroin till den man som redan hade slagit honom för skulder, jag accepterade det och jag var skyldig honom, Jag var inte rädd för det eftersom heroinet gjorde mig till en vild varelse, total dominans, det var från och med då som jag var tvungen att leva ett hårt liv, det var höjden av min ilska att se någon lida eftersom de alla gav mig anledningen, jag hade flera närstrider, de kunde inte slå mig, jag vann fallet, de behövde alla mitt stöd efteråt för att fungera och sälja och ha det bra med folket.

Jag hade gratis heroin, jag var nöjd eftersom jag hade spektakulära värderingar, jag var en kompis, jag var en vän jag försvarade saken, men jag var mycket arg för att ingen skulle säga emot mig trots att jag använde heroin. De lärde sig alla att respektera mig, de var brottslingar, de kände alla varandra i den miljö vi oss i, de respekterades, de hatade mig själva, de erbjöd mig heroin för att jag skulle studera, det var det enda sätt de trodde att jag hade att ha ett hälsosamt yrke och lära mig, det var en fortsättning på konsumtionscykeln, jag mådde bra, jag var van vid det och det tog bort önskan att äta och ha sex, det var det idealiska sättet att tillbringa tid i fångenskap utan att behöva bry sig om problemet med att ha sex och äta.

Jag förflyttades till Vale de Judeos 1998 för att gå en snickarkurs, men jag avslutade den inte efter tio månader och återvände till Linhó.

Jag gick direkt till straff, det var den så kallade 111-regimen, den hårda regimen, där vi väntar på en utredning som kan leda till sanktioner eller disciplinära konsekvenser, jag betalade, jag betalade priset för att kräva en rättighet som jag hade, att ha tv, radio, men de tog allt detta ifrån mig, och alla kände mig genom det namn som jag kallade mitt hus.

Susana hade jag fått av min mamma, den var fantastisk eftersom jag alltid hade tv:n i min cell. Ibland uppfann jag saker, jag tog den och pantsatte den, jag hyrde den så att jag kunde använda den de dagar jag kände mig svagare, men jag hade en oändlig kärlek till den, jag skulle vara beredd att döda den om någon skämde bort mig, jag gjorde det några gånger, jag mådde inte bra.

Jag gick in på 111 och blev hörd av fängelsechefen, chefen för Amorim, av moçambikisk , men portugis, en lång man, men smal, han var ingen dålig kille, han ville bara ha territoriet under sin kontroll, han ville ha det tyst, det var han sa till mig sluta prata så där eller så blir vi upprörda, jag sa ja, jag kunde bli upprörd, jag var villig att göra det, det var då jag lämnade chefens kontor, det vill säga hans skrivbord, han hade arbetat där i många år, vakten Baptista, Han drack mycket, men han var ärlig, han ville inte skada någon, han var som chefen, han ville ha det , jag blev överraskad av den här vakten, han försökte överfalla mig, han lyckades inte, det var några andra vakter som var där, vid växeln och de såg förvirringen, de omringade mig, de försökte överfalla mig igen, de lyckades inte, det i några minuter till, men deras envishet var mitt motstånd, det var då som en vakt i 50-årsåldern dök upp, vakten Ferro, han talade med mig,

Han sa åt mig att sluta och att ingen skulle slå mig, men jag hade redan slagit vakten Batista och fängelsets chef, chefen Amorim, jag orsakade dem inte mycket skada, jag visste att jag skulle förlora, så han sa till mig, du ska gå i handbojor till säkerhetspaviljongen, jag fick handbojor av chefens närvaro, det var han som beordrade det, han beordrade vakten Ferro och jag gick till , chefen sa åt mig att ta av handbojorna och beordrade mig in i cellen, för jag skulle vara i säkerhet tills utredningen var klar.

Ärligt talat fick jag respekt för mannen, han var en man, han var en chef, han föregick med gott exempel, eftersom de institutioner som representerar förtryckets krafter måste vara väl befästa av alla, så att alla mår bra. För mig var han den mest humana chef jag någonsin träffat. Jag straffades som sig bör, jag skulle få betala för själva handlingen, men jag vann också deras respekt, de slutade lägga sig i våra direkta liv, det att behöva överleva, även i fängelset lever vi, jag kallade det den ogästvänliga platsen, att vara identisk med själva frasen, till en plats där ingenting existerar, Vi lever bara för skull, men vi måste tro, jag hade redan hört talas om mord, det hade varit flera *mareações*, det är ett slangord som används i brottslivet, med andra ord betyder det mord, så jag hade redan begått några situationer som kunde gå illa i fängelsemiljön, tillsammans med

med Hugo Rasta, Rasta är hans smeknamn, han hamnade i fängelse när han var 16 år, han bodde i det ungerska kvarteret, jag träffade honom vid en tidpunkt då han avtjänade ett straff i säkerhetspaviljongen, jag såg en ung man som redan var några år gammal från Linhó, och jag kom i kontakt med honom

Jag gav honom en cigarett, men jag slutade se honom eftersom vi var inlåsta i så många timmar, det var en tillfällig bekantskap, det var ett ögonblick, för jag hade sett honom där, han var där, på B-flygeln, den flygel som ansågs vara mordisk, han var på A-flygeln, en lugn flygel, där satt fångar som arbetade och ville vara lugna i fängelset, men det fanns konsumenter, det fanns knarklangare och det fanns en som fortfarande sitter i fängelse idag, han heter Delfim, jag ska förklara historia om en stund, han sökte upp mig, jag såg honom snabbt första gången träffade honom, han var listig, Han var en bra chavalo, men han hade också haft en vild barndom, på grund av den väg hans föräldrar hade tagit, tillbaka till Kap Verde, på jakt efter ett bättre liv, på grund av de historiska band som finns i kunskapen och sett som sådana hade de svårigheterna att ha levt, de levde inte ett liv som var särskilt lätt, de var tvungna att bo i den stadsdelen, en stadsdel med människor mestadels från Kap Verde, byggandet av husen var inte särskilt bra, men de erbjöd minimivillkoren att inte sova på gatan, ha ett tak, oavsett hur eländigt det var

Det vill säga, de hade en utbildning, deras hus hölls rena och prydliga som de som hade en riktig utbildning, men det fanns social ojämlikhet, de var tvungna att arbeta mycket och dessa människor var goda människor, de gillade att skämma bort sina barn, men de hade inte tid för dem, de var tvungna att arbeta för att få ett hederligt liv, ett liv i välbefinnande, Det är rätt och ibland kan avståndet orsaka en chock, barnen börjar växa upp, de tillbringar mycket tid borta från sina föräldrar, den legitima fullmakten när du vill växa upp, vara oberoende, vara självförsörjande, leta efter det som var bra, men det föll på droger, det var en kontakt som den jag hade när jag satt i fängelse, men som jag sedan , Eftersom jag tappade ögonkontakten och inte hade hunnit få någon mer direkt kontakt så kom jag inte ihåg honom, men han kom till mig, jag var på avdelning B och höll på med mycket idrott och han gick förbi mig och frågade om jag ville spela kort, det typiska kapverdiska spelet bisca, och jag blev vän med honom där, men det varade mycket , det gör det än idag, men vid den tiden använde han också heroin, och det var då jag kom ihåg att jag hade sett honom på intendente, det pågick mörka affärer där, den svarta marknaden där allt är bra, så länge ingen skadar någon, det var vid en dålig tidpunkt som jag direkt insåg att pojken var listig, han hade själ, hans utseende hade en rasta

stor, vild, men välvårdad, det var bilden när jag först såg honom, och jag insåg att han var en pojke som i samhällets ögon sågs som en sådan, den laglöse, mannen som lever i samhällets utkant, alla ha vår välfärd så att vi kan skydda oss själva, så att vi kan ta hand om vår välfärd, Men vi vet också att det goda går hand i hand med det onda, och de handlingar som följer av det gör det svårare att leva, han hade flyttats från avdelning A till avdelning B, han satt i cellen bredvid min, han satt i cellen med Tiquinho, en annan kapverdier, bravo hade också varit i cellen en tid, efter att ha träffat honom visste jag att han hade varit i cellen , de skulle ha olika historier, jag ska berätta Tiquinhos historia senare, samma morgon efter natten för förflyttningen återvände Tiquinho till avdelning A, han hade gjort en överenskommelse med ledningen, samarbetat genom att sätta den andra i tjurens huvud, det är ett annat uttryck som också används i slang och som betyder att lämna den andre hängande, så att han kan rädda sig själv, han såg inte illa ut, han var i mitten och vi kom bra överens, men Hugo stannade på avdelning B, den natten talade vi genom fönstret, vi kunde kontakta varandra på det sättet, vi var mycket nära, och jag hörde mycket ljud i cellen, det fångade min uppmärksamhet, i fångelset måste vi ha uppfattningen om vad som händer.

Faran är det som får oss att leva och hjälper oss att vinna, den ger oss själen av viljan att vara, själen som vi alla vill förkroppsliga, en stark själ full av mod skicklighet och list.

Kvällen före nästa morgon talade vi med varandra för första gången på länge.

fönster, när jag hörde ett ljud frågade jag:

- Vem är där?

Jag hade hört ljud, sa han:

- Jag heter Hugo, plus Tiquinho.

Det var deras sätt att straffa honom för det brott de hade begått samma dag när de flyttades till B-flygeln, det var rutin, det var då han sa till mig när de öppnar dörrarna, i det här fallet cellerna, följ med mig till A-flygeln, men han sa till mig att hålla tyst, men jag tänkte, det här var Hugo, han var stjärnan, han var mannen för , han var beroende av heroin, han krävde att langarna skulle förse honom med droger utan pengar, det var en skyldighet, han krävde det, en rebellisk pojke på ett enormt sätt, det var då rånet hände, jag lät dörrarna öppnas, jag gick inte ut, men jag visste att han skulle göra det, jag visste att han hade lite hetta i A-flygeln, ett slangord också hetta, som kan förstås som i brottsjargongen en rutinhändelse för dem som går runt på gatorna.

du blir blöt i regnet.

Sedan lämnade jag cellen, gjorde min normala rutin med att äta frukost, sedan gå till tåget, gå till skolan, gå på lektioner, den morgonen vid frukosten blev jag förvånad över att inte se dem eftersom det här var min rutin, jag letade också efter dem, jag var beroende, men jag var inte riktigt beroende än, men jag hade redan gjort några rån och pressat ut lite pengar, På morgonen kom de och berättade för mig, pojkarna som också var konsumenter kallades pirayor, de sökte livet på ett ärligare sätt, men alltid svekfulla eftersom beroendet också ledde dem till det, Hugo gick till säkerhetspaviljongen med Tiquinho, men en annan kom med, Zé bola, angolansk, bodde i Chelas, jag hade aldrig någon bra känsla för honom, för jag hade gett honom några träningsbyxor från Emilios kvarter och han ville råna Emilio, han visste att byxorna var mina, han hade retat mig flera gånger, men jag brydde mig inte, Jag brydde mig aldrig, de hade ett otäckt slagsmål, Emilio från Bairro Alto växte upp där i Bairro Alto, han var fräck, vi hade samma uppväxt och han ville försvara det som var mitt, han ville försvara äran av att vara från kvarteret, av att ha en barndomskoppling, följd av flera andra, Profeta, också från kvarteret och det var då det otäcka slagsmålet bröt ut: Zé bola var robust och vägde runt 90 kg., Emilio

han var en torr, typisk afrikansk pojke, eftersom han var tunnare försvarade han sin heder, han mötte situationen, Zé bola ville skicka ner honom från 3: e våningen, det var där grälet ägde rum, det var inte lätt, men han visste att han hade list att leva och måste överleva frågan. Efter att Zé bola hade tagit av sig sina träningsbyxor och höll dem i handen grälade de; Jag visste att Emilio skulle vinna, men jag trodde aldrig att det skulle sluta så här, Zé bola ville skicka ner honom från tredje våningen, han tog tag i hans ben, Emilio gjorde det han sig, i sista hand är det jag som måste rädda mig själv, han tog tag i hans nacke och tvingade den att brytas, med andra ord, i samma ögonblick som han tar tag i nacken släpper han inte taget, det fanns ett räcke framför honom eller vid ingången till cellerna, vad som helst, och det erbjöd inte mycket säkerhet, i det här fallet blev det oförutsägbart, från första stund trodde jag att de skulle falla, med andra ord förutsåg jag handlingen, Men sedan tänkte jag, och jag hade fortfarande några sekunder efter att ha sett och förutsett det, och jag trodde att det inte skulle hända, men det gjorde det, Emilio tog tag i hans nacke och släppte inte taget, och med den styrka som Zé bola gjorde kombinerade han två monumentala krafter, inte springa iväg när du har rätt, det har alltid varit vår uppfostran, de föll från 3: e våningen, jag trodde till och med att skadan skulle bli större, jag trodde till och med att en av dem skulle dö i den situationen, men lyckligtvis räddades de, förnufts kraft vinner alltid, jag tror att det är livet är, jag har gått utanför ämnet lite nu, för

att kunna förklara hela den resa som har gjorts, i detta sammanhang där vi alltid träffar människor, vi håller kontakten eftersom det är de som hjälper oss att prata diskutera situationer, allt är trevligt om det ses och görs på det sättet, vi kanske till och med har ett liv kopplat till narkotikamissbruk, men vi mår bra, eftersom vi är beroende av droger, men vi är människor som debatterar ämnen, om en mängd olika ämnen, vi läser mycket så att vi kan diskutera saker, det har alltid varit vår starka sida att läsa, men som jag sa tidigare, jag ville bara visa varför jag säger att jag aldrig hade en bra känsla om Zé bola, Zé bola bröt armen, Emilio led inte av något, han var oskadd, men han åkte till sjukhus den dagen, för säkerhets . Zé bola tillbringade ungefär tre veckor på fängelsesjukhuset, de satte in platina i hans arm, det var det största problemet han hade, jag var ärligt talat glad att se att de kom undan med det, jag förlät honom handlingen, men jag vet att han alltid haft ett agg mot mig, men det är , jag förstod situationen, jag lät honom gå.

Det var den morgonen, kanske runt klockan 11, som Zé bola också hade gått till säkerhetspaviljongen, jag visste att Hugo var med honom, jag hade sett honom några gånger, de var i säkerhetspaviljongen

och de tog den strängaste påföljden i fängelset, som kallas "manco", det är isolering, du får inte ha något i din cell förutom de grundläggande sakerna, du har en handduk, du har lakan, du har en bok att läsa, du får inte ha tändare i din cell och du är inlåst 23 timmar om dygnet, det är alltid svårt komma över men du vänjer dig till slut vid dessa påföljder, eftersom du har varit med om det tidigare, att vara straff, att vara i den situationen, men du gillade inte att leva så, du visste att den som går i regnet blir blöt.

Allt ont som hänt honom och de som avtjänat sitt straff och allt skulle sluta där, men icke, under rånet knivhögg Hugo Delfim två gånger i magen, de behandlade mannen illa, för att råna honom på lite, några gram heroin och ca 30 escudos, det skulle bli ca 10 gram, en man skulle få betala priset för sitt smeknamn Delfim, o patinhas, patinhas eftersom han satt i fängelse för att ha rånat ett tåg, han blev dödad, det var mycket omtalat och känt på den tiden, ett topprån, eftersom det rörde sig om mycket pengar, det var orimlig summa, på den tiden var det tågen som transporterade pengarna från bankerna mellan Sintra och Lissabon. Rånet ägde rum strax utanför tågstationen Sintra-Lissabon och det fanns en död man, men de kunde aldrig bevisa att han var den som begick mordet, aldrig

De lyckades bevisa att han var den verkliga hjärnan bakom mordet, men han dömdes och under sin tid i fängelset gjordes flera razzior för att få tag drogerna, gav inte drogerna till någon, han sålde dem, han behöll drogerna själv, han hittade kassaskåp inne i cellen, bara med en lash kunde de komma , men det är allt för nu.

Han hade Patinhas, som han fick för att han inte litade på någon, han gav inte till någon, han visste att den ena handen kunde tvätta den andra, med andra , han kunde ge för att tjäna, han kunde hjälpa till när folk bad honom om hjälp och Hugo var en rebellisk pojke, han var högfärdig. Efter dessa händelser förflyttades Delfim till Coimbra, Tiquinho till Judiska dalen, och under tiden förflyttades jag också. 1998, närmare bestämt; Det var 1998, den 27 juni, jag hade redan brutit med Hugo, han var i en annan cell, det fanns faktorer som ledde till detta, de andra kamraterna som letade efter honom var själva pirayor, för varje dag stal de omkring 30 till 40 gram för att röka och konsumera, de drog till sig folkmassorna eftersom de alltid var orienterade, det kallas drogmissbrukets sekvens och det var vid den tiden han lämnade manco, vi bestämde att vi skulle stanna i samma cell, men dessa pirayor pratade alltid om det.

Jag hade tagit bort deras manöverutrymme eftersom de visste att jag var den riktiga pirayan, jag lockade till mig vänner eftersom jag visste hur man kom överens.

Jag visste hur jag skulle komma överens med sammanhang och det var vad dessa människor som levde med mig i stundens omständigheter gjorde, de talade illa om mig, de talade illa om mig, allt i avsikt att kunna dra fördel av det som barnet , de ville ha uppmärksamheten för sig själva och de ville ha uppmärksamheten för sig själva så att de kunde vara de som mådde bra, Jag hade inget emot det, jag visste att livet var så, alla vill ha det bra och vara tacksamma för det de får för sin egen skull, men de var de jag alltid behövde, de behövde mig också, Vi blev en styrka, med andra ord, om de ville ha ett rån skulle de få vår hjälp, men de skulle också få betala för det, och det var då jag förflyttades för att gå en kurs i Vale de Judeos, jag var redan två eller tre månader in i kursen när Hugo Rasta förflyttades till Vale de Judeos, När han kom välkomnade jag honom som en bror, på grund av den vänskap jag redan hade med honom. Det finns fyra avdelningar i Vale de judeus, avdelningarna A, B, C och D, jag var på D, jag var på avdelningen med Delfim som redan hade förflyttats från Coimbra till Vale de judeus och det var då jag sa till Hugo om han ville stanna.

i min cell, det ville han, men det var en annan sak som han var rädd för, för han hade redan försökt döda Delfim i Linhó, och dessutom knivhuggit honom två gånger, han ville skicka ner mannen från tredje våningen hit och hans kusin Bento hindrade honom från att göra det, men han ville inte stanna med mig i min cell, inte för att han inte ville, utan han var rädd för Delfims hämnd, Han hade redan gjort olika saker i fängelset, han hade respekt, han en man som hämnades lätt och var känd som sådan, men jag sa åt honom att glömma det, mannen kommer inte att på dig, ingen kommer att göra det, jag hade en bra relation med Delfim, jag sa till honom flera gånger att jag inte gillade vad de hade gjort med honom och han sa till mig att han redan hade glömt.

Jag höll på att ta min examen, och dessa förflyttningar kom från en uppgörelse som inträffade i Linhó. Hugo Rasta och Cadete var anklagade i ett mordfall som ägde rum i Linhó. Vi var ganska unga och hade kommit från Linhó, jag skulle kunna nämna alla deras namn, men jag tänker inte bara nämna några, Tiquinho, Jonhson, den riktiga fotbollsspelaren, han representerade alla lag i de fängelser där han satt eller hade suttit, Toni Gaivota, han hade förflyttats eftersom han också hade utfört flera rån i Linhó mot knarklangare, det fanns också Zé Tô, den här hade jag bott mycket med, han satt inte i fängelse än, jag bodde med honom under samma tak, med några vänner.

Jag hade min, han hade sin.

Men nyfikenheten i den här historien omvänd för mig, jag träffade en tjej som använde hästdroger och hon prostituerade sig också, i själva verket var de båda prostituerade, jag gillade inte att leva beroende av en kvinna, men jag gillade henne så till den grad att jag bodde med henne. På den tiden använde jag bara kokain, jag var inte så förtjust i att hon använde heroin och kokain, men jag höll förhållandet igång, jag gillade henne och Zé Tô och Ana var också drogmissbrukare och det märkliga med den här historien är att jag alltid sa till Zé Tô att lämna hästen, jag sa alltid att jag inte skulle använda heroin, senare blev jag beroende i fängelset och under den tiden jag i Jewish Valley, Rasta och Tiquinho var där, det var goda tider, det fanns mycket material på marknaden, med andra ord, det fanns mycket droger och Vale de judeus är ett respekterat fängelse, där många män som har dömts till maximala straff passerar igenom och det har alltid haft rykte om sig att vara ett farligt fängelse, det har alltid förekommit mord där, så det var ett fängelse med ett tungt rykte.

Eftersom det mycket material på marknaden ville alla sälja för att få mer material, och så uppstod en tvist mellan Delfim och Pinocchio, som satt i fängelse för internationell narkotikahandel,

han var ledaren och eftersom mannen redan hade ett förflutet i fångelser från norra till södra Portugal, var det då det jag inte ville se eller veta började igen. Pinocchio betalade Hugo en stor mängd droger för att han skulle klå upp Delfim, och han gick in i det och misshandlade mannen våldsamt i omklädningsrummet, allt på grund av svartsjuka; Delfim sålde de större paketen och deras var svagare, det var därför Pinocchio betalade honom för att klå upp Delfim.

Det var inte en särskilt trevlig händelse, men tiden var inne, eftersom jag redan hade ett internt register och redan hade avtjänat flera straff, började jag problem, jag började bli jagad av en kille som hette Marcão, han satt i fängelse för att ha mördat sin bror, Och eftersom jag behövde röka varje dag började jag göra insamlingar och det var på en av dessa insamlingar som den här Marcão dök upp, han ville inte låta mig ta pengarna, han tyckte att han hade rätt till det eftersom han hade varit där i fler år än jag, han satte dit mig, med andra ord ville han hindra mig från att inte ta pengarna från insamlingen, eftersom han också hade pengar att samla in. Vi hade en ordväxling där han visade sin fysiska styrka, men ingenting hände och jag gick därifrån med mina pengar, men det var början på att vinna en fiende, jag spelade till och med en fotbollsmatch där en volym tobak stod på spel för det lag som vann, han spelade för motståndarlaget och jag träffade honom.

Jag gick för att spela med gruppen som hade kommit från Linhó, min bestod av Toni Gaivota, Jorge, Zé Tó och Luís och vi var idrottare och vi visste hur man spelade, vi ville vinna även om vi var tvungna att underskatta motståndaren och det var vad som hände, vi förlorade, vi förlorade matchen eftersom jag var huvudansvarig för vadet, jag hade åtagit mig min tv i girighet för att vinna en volym, jag hade åtagit mig den till Ramon, Jag ville inte förlora, jag sa att jag inte skulle betala, de blev alla irriterade på mig och krävde tobaksvolymen, men de höll tyst, det var då Marcão fortsatte att säga att han ville ha volymen och jag accepterade eftersom jag inte hade rätt, det hade varit överenskommelsen i spelet, han var idrottsman, han kämpade alltid för förnuft och problem när han var tvungen. Jag fortsatte, men den där pojken fortsatte att försöka provocera mig; en dag skulle jag gå till snickerikursen, det var därför jag hade gått dit, till judarnas dal, den dagen hände det oundvikliga, vakten gick för att öppna min cell, det var sällsynt att jag stannade i cellen, men den dagen var jag frustrerad, jag hade inte rökt tillräckligt med droger, jag skulle gå ner för trappan till kursen och Marcão dök upp, han stötte till mig för att han var frustrerad och eftersom det redan hade förekommit provokationer mot mig tvekade jag inte, jag slog till och han reagerade, men han gjorde ingenting.

hade en chans, han hade redan studerat honom, han var en kämpe, men han var desperat att provocera fram det som hände, det var sensationellt, med ord, jag utförde inget straff eftersom avdelningschefen var där den dagen, Eduardo, det var hans namn, en man som var ungefär två meter lång, fysiskt stark, han var en ärlig man, han var en rakryggad man och han lämnade det därhän.

Jag fortsatte på banan, alltid på utkik efter några närmanden från honom, för jag var medveten om att han hade tagit tid på sig att provocera mig och därför vidtog jag försiktighetsåtgärder, som vi alla har instinkter, sunt förnuft har kallat kvinnor det sjätte sinnet, men män har det också. Det sjätte sinnet är det oförutsedda, det är att veta hur man ska spela och veta hur man ska vara och respektera, ingenting hände efter det, jag försökte provocera efteråt, men det lyckades inte eftersom min kärna var stark, den säkrades av Hugo Rasta, en av de mest respekterade männen under den tid jag bodde i klostret, jag ansåg bara inte att han var den förste eftersom den förste, ; Allt han lärde sig, modet han visade, jag hade redan haft modet och jag hade redan klarat det, jag absorberade, jag absorberade modet av att veta att jag hade en krigare där, en lojal man, en poet, en man som gillade poesi, men även i det var jag bättre än honom. Jag tyckte om att lyssna på honom, jag skrev flera verser, en av dem tillägnad honom,

Jag var bäst, jag var den karismatiska figuren under de tider då jag sprang, jag var listig, jag var stark, jag var ohämmad, jag lyckades ta hämnd i mitten, där jag bodde med resten av fängelsebefolkningen, jag fångade många, men de var alla fredliga människor, människor som arbetade, men inte jag. När jag slutade arbeta och tog min examen blev jag det jag inte ville bli, mörkrets lejon, jag åkte tillbaka till Linhó, det var då allt gick i min favör eftersom jag hade återvänt till det hus där jag redan hade varit och dominerat, det var bekräftelsen på min existens, pånyttfödelsen av den dominans som jag redan hade haft i det huset, eftersom jag hade upprätthållit respekten, det var tufft, så jag bestämde mig för att leta efter enklare sätt att överleva än de svåra som jag hade hittat.

Det är ett centralt fängelse i Lissabon, det rymmer alla slags skitstövlar som finns i livet, en del av dem började begå brott av en slump, andra började begå brott av samvetsskäl, det fanns alltid en god faktor, jag fruktade inget mer än mig själv, för jag hade redan gjort allt, från att vara den gode, vännen, beskyddaren, medlaren, den som förstod alla situationer, som var bittra, som sades av dem som ventilerade för mig, eftersom jag kände stor medkänsla, jag hade tagit på mig känslan av enhet och jag ville inte gå in i desillusion. Jag fortsatte på min väg mot villkorlig frigivning, men det var fortfarande en lång väg kvar att gå.

Jag fattade ett beslut om att jag inte skulle göra något som skulle skada mig, utan jag skulle arbeta för att få min frihet. Allt blev komplicerat eftersom jag hade en välstrukturerad ledning emot mig, men jag kunde ha vunnit allt med den ledningen. Vid den tidpunkten accepterade jag inte att motivet bakom denna ledning var så stelbent, att det var en auktoritär regim, för jag var inte redo att acceptera den regimen, jag ville komma ut ur fängelset så fort som möjligt, men det blev ännu svårare, men det lämnar jag till senare läsare så att de kan förstå hel resa som jag aldrig tröttnar på att upprepa, vilket var svårt, för det var vid tiden för Manuel T:s övergång; den direktör jag hade träffat. Den direktör jag hade träffat ersattes av João G., en man som hade kommit från Macao, en före detta inspektör inom rättsväsendet, en man som redan hade upplevt en attack av den maffia som var etablerad i Macao, med smeknamnet 24 Kilates, där några vakter dödades, i utövandet av funktionen eftersom den tillhörde den portugisiska administrationen, det var därför de skickade offentliga förstärkningar för att tjäna nationen.

Han utsattes för attacken, flydde, men hans livvakt dödades, han gick upp, nådde administrationen av Linhó, en upprätt man, han gillade mig när han såg mig, han skickade mig ett ord om att han hade förtroende för mig, men jag brydde mig inte eftersom jag insåg omvandlingen av varelse, jag ansåg mig vara kungen

skorpion, den med gift i blodet, jag ringde honom inte och för att jag inte gjorde det förlorade jag.

Det började med en minimal bestraffning i bostadscellen, det var en bestraffning, den var inte hård, den ansågs vara en mycket normal bestraffning i fängelsets sociala rytm, men för mig blev det en mardröm, jag accepterade inte en sådan bestraffning. Fängelsedirektör João G. kom till min cell för att prata med mig, för att hjälpa mig, jag tog inte emot denna hjälp, jag var misstänksam mot hans tro, eftersom han hade rätt, han krävde i gengäld ett direkt samarbete i allt han ville veta, jag var villig att göra det, eftersom det aldrig var min plats att samarbeta i dessa tjänster, men det var ett bevis på vilken god man han var. Från detta straff kom det värsta, jag hade tagit två psykofarmaka, vid mitt fönster stod: jägaren, Chibanga och Piranha, det var jägaren som gav mig de två psykofarmaka, en högre gick förbi, han var mannen som hade lett mig till cellstraffet, Sampaio var hans namn. Eftersom jag fortfarande var påverkad av psykofarmaka blev jag rasande när jag såg Sampaio passera framför min cell, jag slog sönder hela cellen, tände eld på madrassen, tog mig ut, när vakterna kom för att hjälpa mig sprang jag iväg, gick ut på gården, tog upp en pinne och två stenar och skrev på min högra arm: hämnd, grym önskan. Den dagen var jag beredd att döda vakterna eller någon annan som kom förbi.

Men de var smarta som alltid, de kom för att prata med mig, de hade ingen annan utväg, eftersom de visste att jag var rasande och hade en hel flygel för att försvara mig om jag så proklamerade, men jag stannade inte , eftersom jag inte visste hur man kämpar utan att ha rätt, efter några timmar accepterade jag inlösen, det vill säga den period då vi avslutade förhandlingarna och så att jag inte skulle göra för mycket, accepterade jag att de skulle ge mig 20 dagar i en disciplinär cell, det vill säga slapp, för det var då jag träffade Alfredo M, PSP, den f.d. goonen, en skurk och en parochist, han utnyttjade sitt tillstånd för att arbeta som sådan, för att börja sitt jobb i maffian, han var en tuff man eftersom han redan hade varit boxningsmästare i medeltungvikt, jag kände honom väl, och det var då, när jag hamnade i disciplinnämnden, jag hade en episod som jag inte ville ha och som kunde ha tagit hans liv, eftersom han redan hade en historia med de svarta som hade gått för att avtjäna disciplinära påföljder, Det var en tuff tid, jag visste redan vad som pågick och jag hade redan sagt högt att jag inte skulle ta emot så mycket stryk från honom, för ledningen var tvivelaktig, maffian var upprättad, alla svarta som för straffet och hade begått eller fått något straff för bristande respekt för vakterna eller tjänsterna, personalen eller ledningen, skulle betala genom Alfredo M., han hade varit f.d. polis, f.d. polis, han kände många av dem och jag kände honom redan som sådan, men när han högt proklamerade

Jag visste att Alfredo M. skulle komma till mig, men det var då jag gjorde ett misstag. De försökte döda mig när jag skulle gå till omklädningsrummet för att duscha, de lyckades inte, det var två andra poliser med honom i skydd som inte kunde stoppa mig. Det var då jag visade dem att jag ville ha mitt skäl till att leva; det hade jag fått genom att vara bairrista, eftersom jag redan hade bott i området.

Jag förlorade min far tidigt, jag blev vuxen tidigt, och det fick återverkningar på det liv jag sedan levde, för det är upplevelsen och transcendensen av framtiden, uppfostrans livsstil faller på den och när den är hård tvingas vi till hårdare uppfostran, tidigt ger den det som ingen förmodligen vill ha.

Det var då som Marcão-fasen hade passerat, det var då som jag började vilja ha anledning mer, det måste finnas ett beslut på kompis- och ledningsnivå, men jag visste att övervakningen, som bestod av vakter och chefer, skulle komma i vägen, jag lyckades förvärva och komma i vägen för en annan varelse, men som inte var mer än en varelse som jag, ibland är det en fråga om möjligheter, jag sökte, jag söker och jag kommer att söka att ha Lusitanos själ, jag är en ättling till den portugisiska rasen av den vilda rasen,

Det är uppenbart att ärftlighet existerar. Ibland ställer vi oss följande frågor: varför finns vi, vilka är vi, var bor vi? Det är frågor som får oss att tvivla på om vi kan leva, men vi vet att vi måste vinna, allt var programmerat att vara på det här sättet, jag fortsatte på min fängelseväg, senare efter Marcãos kamp dök gruppen som utgjorde övervakningstjänsterna som kallas fängelsevakter upp, Jag fångade bra killar, jag fångade allt, men ärligt talat ville de också bara leva, de ville aldrig skada mig och jag ville ignorera det, så där ja, jag lärde mig inte tidigt att man inte alltid kan , jag var på en ogästvänlig plats, en plats där livet inte var värt någonting, jag hade inget intresse av att värdera den sanna meningen med människan annat än att tjäna.

Jag tjänade, jag tjänade allt jag hade att tjäna, jag var lydig, jag visste att i politisk makt, i social makt, i förtryckande makt finns det alltid en sak, du måste veta hur man förlåter. Jag kunde ha blivit en hjälte som hyllades av dem, jag återvände till den judiska dalen tills jag blev utesluten från kursen, jag återvände till judiska dalen, jag fann samma ledarskap i Linhó eftersom de var vad jag inte ville finna, jag gjorde uppror mot allt och alla för allt jag hade gått igenom, det var det gick till, jag levde med allt jag kanske göra för att överleva allt vad han kunde möta eftersom fienderna var mäktiga

De var maskinerna som konsumerade allt, de kallades pirayor, med andra ord, de var tvungna att överleva allt, det fanns den diplomatiska delen, upprättandet av relationer, med andra ord, vi har en pedagog, vi har en assistent, en psykolog, en läkare och en advokat, vad är det för nytta med det om det verkligen inte finns något att säga. Jag har haft kärlekar, platoniska kärlekar som kommer i vägen för att vara, i det här fallet en man, jag hade redan haft alla livets nöjen, jag älskade en kvinna som fortfarande finns kvar i min ande i min själ i mitt liv, det var en intensiv passion, en av de mest varaktiga relationer som kan existera, som är långvariga. Att älska, roa, älska varelsen är behovet av att älska varelsen till ditt nöje för att överleva.

Historien går direkt till den sista omständigheten av att vara, alla kände mig redan, de ville sätta mig på prov, jag mötte allt jag var tvungen att möta, från de värsta mardrömmarna, som vi lär oss innan vi går och oss, de är historier som berättas av far och mor, så att vi kan leva i harmoni och välbefinnande så att välbefinnande kan råda och vi kan bevara ärflighetens gåvor från början av att vara, allt även om det absorberas av storlek, är vidden enorm om vi pratar om unionen, lika rättigheter för

vara. Vi har alla anförtrotts ett uppdrag, det består, det kommer att fortsätta att växa, jag kommer att fortsätta att se det växa, med kraft, precision i handlingsögonblicken, för det måste jag ha noggrannhet. Det är med förlåtelse, jag fortsatte livet som jag var tvungen till och jag fångade ärliga, sanna människor, allt var fantastiskt, jag fångade människor som var kapabla till allt, de var fast beslutna att göra allt, eftersom jag hade förnuftet att leva som de gjorde, men de ville vara smartare, jag överträffade dem i allt, jag visste hur jag skulle kombinera deras smarthet med min visdom, de var listiga, men de ville alltid vara mer än jag, men jag kombinerade deras smarthet, jag visste hur jag skulle spela, jag spelade också med deras kunskap med min. Jag fortsatte att leva i avskildhet, klostrad, det var en svår tid, oavsett hur mycket skönhet jag kunde se, oavsett hur mycket medkänsla jag var tvungen att ha, visste jag att det bara fanns en väg ut. Jag ville aldrig skada någon, jag önskade bara att de skulle låta mig leva, så jag gav mig ut i den ständiga striden, för de var alla starka, de var alla varelser, men jag brydde mig inte om det, och jag hade inte heller något att göra med resten av den historia som kommer att . Jag var hård mot mina kamrater, mot dem alla, jag valde inte någon, jag ville bara upprätthålla hierarkin i fångelset och det gjorde jag, alla lydde mig om jag ville att de skulle göra det, men jag lät dem också leva, det var mitt sätt, droger för mig att röka och de kunde gå bra, det fanns de som grät för att jag skulle sluta för att vägen var hård, en hård väg

Det fanns annan , det gällde att vinna eller dö.

Trots allt detta lyckades jag hitta den svåra vägen, jag visste att jag kunde komma ut mitt i mitt straff, jag visste att jag också kunde komma ut i slutet av mitt straff, jag vände på allt, med andra ord, jag oroade mig inte, för jag mådde bra, jag hade fångelset under mitt befäl, alla mina kompisar var där, det var då jag blev mer rasande av känslan av att vara, jag visste att jag hade allierade. Jag följde ondskans väg, jag tolkades som sådan, jag trodde att jag var lejonet, men jag var beroende av heroin, en svår sak att göra, att konsumera. Jag gick ut i strid, en strid som saknar motstycke, jag mötte domare och lärare och assistenter, vaktchefen, jag hade nytta av dem några gånger, men inte många, men de räckte inte för att säga att jag mådde bra, för uppföljningen gav mig ett problem, det största problemet av alla, nämligen: jag är eller jag är inte, jag vill eller jag vill inte, med andra ord, allt som vi kan sträva efter, var fortsättningen på allt, jag hade lärt mig, eller ännu bättre, jag hade upplevt en situation efter separationen mellan min far och min mor. Min far var militär, min mor arbetade inte på den tiden, sedan började hon arbeta som städerska på Curry and Cabral, hon arbetar fortfarande där. Jag gillade min mamma, jag lärde mig inte att leva med min pappa, med andra ord, jag levde, men jag stannade

Jag tvivlade alltid, för han hade ingen bra karaktär, med andra ord, hans karaktär var nyckfull, han var en militär som hade ett jobb i den portugisiska staten, och jag ville ha mer, med andra ord, mer än vad han hade byggt upp. Men ärligheten skapades, eller snarare vi vande oss vid att vara små, vi tar alltid hänsyn till vem som ger oss, det blir som alla filosofer har sagt, en tillnärmning till föräldrarnas exempel, eftersom det exempel som ges till oss när vi föds är det exempel att följa av den som sätter oss i världen, i det här fallet blir det ett globalt fall, det finns en far och en mor, det var arbetet som var slutsatsen av min uppväxt. Jag blev vad jag är, en ödmjuk, fredlig varelse som vet hur man lever, jag anses vara en typ, den som går och måste mata sig själv, jag blev det verkliga odjuret, jag mötte aldrig fångelset på samma sätt igen, jag blev den perfekta mördaren i alla situationer eftersom jag var på väg att leva, och de visste att jag var villig att döda för att leva, de valde den verkliga typen som alltid, den som dominerar alla situationer, jag svor till mig själv att jag inte skulle skada dem om de inte skadade mig. Jag fortsatte, rasande, alltid uppmärksam på alla rörelser, eller reaktioner, vilka de än må vara, den globala nivån av följeslagare, riktning på nivån av allt som omfattar allt varande i rättvisans värld, för allt detta betalade jag ett pris som var svårt att betala, för allt detta sattes allt in i mitt evenemang, alla kände mig och jag kände dem också.

Jag kände alla, det var perfektion i spelet, det var enighet, enighet mellan dem som lever tillsammans och är i daglig kontakt med befolkningen, oavsett situation; som den tiger jag var, jag visste inte hur jag skulle förlåta, de fruktade mig faktiskt, de respekterade mig, det fanns inget att göra, vi om ett fängelse, vi talar om många saker, det omfattar ett värde som är svårt att få, frihet, om vi behöver gå igenom de svåraste situationerna i livet missbruk, vanor som kan leda till överdrift när vi talar om konsumism, vi är konsumistiska varelser, som sådan blev jag det oövervinneliga odjuret, jag kallade mig lejonet, jag kämpade mot odjur precis som jag, med ännu tuffare kunskaper, men jag visste inte hur man förlåter.

Jag visste att det fanns många jävlar och att deras livserfarenheter hade varit olika, vissa hade varit barn till goda människor och andra hade varit barn till dåliga människor, med allt detta vill jag bekräfta närvaron av allt som samhället har att ge, de låter identiska situationer passera utan att göra något, alla måste bra, Vi lever i ett samhälle där alla vill ha det , men det är det fina med att se sin nästa, närhet, om du kommer för att vara god så välkomnar jag dig, om du kommer för att vara ond så välkomnar jag dig illa och du tar allt, all min ondska, men jag vet också att jag måste gå, jag kan inte vara så hård, de är mer än mina barn.

mödrarna, jag var också tvungen att respektera dem, jag satte upp en regel för att alla skulle må bra, jag visste att brottsligheten fortsätter och att behovet är stort, jag lät mig ryckas med av händelserna, jag blev den så kallade narkomanen, den som alla föraktar, men jag hade ett värde och var erkänd, ingen, ingen skulle vara respektlös mot mig, oavsett den svaghet jag kände för tillfället. Alla hyllade och respekterade mig, de ville ha mer av mig, jag var tvungen att vara ett föredöme, jag var tvungen att vara snällare, mer foglig och tillgiven.

Jag betalade priset att jag inte visade dem vad de ville se av mig, jag var tuff, jag var oförsämd, jag gjorde allt för att gynna mitt beslut, jag kunde ha tjänat mer, jag kunde till och med ha dragit större nytta av allt, de tyckte om mig, de berättade till och med om sina drömmar för mig, men jag blev det odjur jag ville vara. Det berodde på den situation jag levde i, instängdheten, isoleringen, jag hade kvinnor också, allt dämpades med platonisk kärlek, jag älskade dem, jag älskade dem.

Allt var en fråga om att leva i nuet, jag hade stora platoniska och amorösa förälskelser till kontaktpunkten, men undvek alltid att förstöra någons liv så att jag kunde få den vackra njutningen, jag tyckte inte att det var nödvändigt, jag var redan fångad, jag tänkte inte förstöra någons liv om de inte förstörde mitt. Jag var fortfarande kär, jag var fortfarande

att älska som jag bara visste hur man var, de var alla en del av min kärlek, för de älskade mig, uppriktigt, de respekterade mig, det var jag som inte levde bra, jag var fångad, jag visste att jag var tvungen att kämpa för att vinna tillbaka allt jag hade förlorat, frihet, men det var då jag inte visste hur jag skulle sluta, direktörerna, assistenterna, lärarna, vakterna ville få mig att mjukna, jag skulle ha förstått, men jag var också tvungen att sluta, sluta med allt, stjäla, använda, förstöra andra människors liv, Men jag var alltid god, jag misshandlade aldrig någon, jag slog aldrig någon om jag inte hade anledning till det, och även om jag hade det skulle det vara svårt för mig att göra det, på grund av mänskligheten själv, jag tog alltid hänsyn till moraliska värderingar, värderingarna i varje scen, eftersom jag också är en varelse, men de visste att de skulle få den största best de någonsin stött på, men allt var programmerat av mig, eftersom jag ville ha det så, jag lämnade dem i sticket, i rädslan för att de skulle förlora. Allt handlade om ändamålsenlighet, det var en ändamålsenlighet att resa sig upp, konsumera och dominera, jag insåg detta tidigt, till och med innan jag hamnade i fångelse, det var svåra timmar, dagar som aldrig gick, år som jag var tvungen att avtjäna, jag dominerade eftersom jag var tvungen att kontrollera situation som kom därefter, jag spelade till och med, men spelet kostade mig. För apan som spelade, apan som spelade med sin mammas fitta, jag dog i ett spel, för jag visste hur man skulle kontrollera. Jag var på mitt träningspass för dagen, jag ville träna lite och jag frågade honom om han ville komma och träna med mig,

Jag var en svag figur, det var bara på skoj, jag klämde hans nacke, han förlorade medvetandet, men i det ögonblicket kände jag en stramhet i mig som jag inte ville göra, eftersom jag blev visad, jag spelade, jag tittade på honom, jag reste mig och han gick med mig, jag frågade honom om allt var okej, det fanns inget svar i motsägelse, men när jag tittade på honom fick jag en känsla av att verkligen hade hänt, eftersom han förlorade medvetandet. Jag var , jag insåg inte hur stark jag var och det var början på det helvete jag redan hade gått igenom:

- Är du okej? Jag blev orolig.

Jag visade honom alltid medkänsla för stunden, jag ville inte skada honom, jag tittade på honom för att blidka all ondska, jag hade missförstått honom från träningen, det var överdrivet från min sida, det slutade med att han tog livet av sig, allt i hopp om att en dag få bo i dal med judar.

Jag hoppades att jag skulle leva i en judisk dal, det var en enkel avledning för mig, med andra ord var det träning som jag inte var beredd på, min styrka var på topp, jag dominerade, för jag visste hur man dominerar, men som i livet finns det ett pris, jag betalade ett högt pris för att vara för mycket av en man i fångelset, jag avtjänade upp till 5/6 av mitt straff, med andra ord, alla

Fångar med ett straff på mer än sex år kan dra nytta av 5/6, det är en lag.

Men vi har mitten av straffet, ungefär 2/3 och sedan 5/6. Jag kom ut efter 5/6, allt var ett program som var utformat för att gynna min biografi under mitt liv i fångenskap, inlåst, jag hade att göra med bra människor, människor som jag förhandlade med, som var en del av ledningen, människor som jag till och med kunde älska om jag ville, sedan sedan tobak och det gick inte längre, kände jag ett enormt hat mot dessa människor. De var människor som inte någonting för mig, bara för cheferna på grund av de uppgifter de utförde. Det fanns en biträdande chef som jag hade stor respekt för, hon var den första kvinnan som fick en utmaning av mig, jag var lojal, men sedan trodde jag att jag hade gjort ett misstag, det var hon som vägrade mig min första osäkra frigivning efter 10 års fängelse. Hon uppskattade mig inte och krävde att jag skulle göra ett drogtest, men jag var för listig för att inse att det skulle stanna där, så jag beviljades förtida frigivning efter en ansökan som jag gjorde till domaren. Hon gav mig fyra dagars tillfällig ledighet, på villkor att jag skulle höras av chefen, och de beordrade det, hon gav honom fyra dagars tillfällig ledighet, förlängd på villkor att han skulle göra drogtestet, med andra ord, manövern, de visste alltid, och jag underskattade honom också många gånger, men jag respekterade honom alltid, för han förtjänade min . De var varelser som

de gjorde sitt bästa, men det hände, testet var positivt för opiatbruk, det vill säga heroin, cannabis, haschbruk, men jag spelade till fördel när jag ansökte, jag hävdade allt jag hade att hävda, eftersom jag var en konsument, jag hade bett min läkare Ana F. om en medicin, eftersom det var under eller efter ett häftigt gräl som jag gick till henne för att få hjälp, på grund av allt hon hade hjälpt mig med, bad jag henne om medicinen, som heter Tramal, och det var då jag kände att jag hade en allierad, Dr Ana F. eller Tramal anklagade opiater under rutinmässiga omständigheter, det var i den situationen jag skulle vara ren. Jag hade testat positivt för opiater i drogtestet, det var då jag lade ihop 2+2, med andra ord, jag blev friad från drogtestet av min läkare, hon hjälpte mig, hon vidarebefordrade bekräftelsedokumentet till frågan, drogtestet, liksom jag, överklagade det beslut som hade fattats, min rätt var att , jag överklagade och ansökte till högsta domstolen, domaren i domslutsdomstolen, det är den högsta domstolen för fångar att skickas fria, med förmånen att njuta av mitten 2/3 av straffet, en kamp följde, jag fysiskt attackerade en fängelsevakt, det var inte för att jag ville, han letade efter mitt rykte var bra en fängelsemiljö, respekterad, men jag byggde också denna , respekt, genom att respektera jag visste

Jag kunde inte spela mot systemet. Systemet råder av sig eftersom det måste finnas en social ordning, allt kan önska sig, välbefinnande, besluten var olika, jag hade allt, allt i min makt för att kunna dra nytta av 2/3-straffet, eftersom mitt rykte var stort bland vakterna och bland mina kamrater, det fanns vakter som också ville utmana mig och allt på en psykologisk, fysisk nivå och allt annat du kan tänka dig, för jag visste att det kunde hända i de fall jag var tvungen att följa, kallades för mitt av 2/3 och 5/6 straff också, ansökan baserades på renheten i min rapport om frågan om cannabis screening; i den ansökan berättade jag för domaren att analyserna hade visat chamon eller hasch, men eftersom jag är en social varelse, jag har aldrig levt i skydd i fängelset, med andra ord var jag tvungen att förhålla mig till resten av fängelsepopulationen och jag berättade för domaren att jag inte konsumerade någonting vid den tiden, det visade bara hasch, så det var logiskt om jag var med människor som konsumerade och vi bodde tillsammans i ett slutet utrymme, det var mycket normalt för mig att visa hasch eftersom jag andades luften. De sköt upp beslutet om min tillfälliga frigivning eftersom det var juletid och domaren skulle resa bort i fjorton dagar.

julhelgen, men hon hann före mig och gav mig en

Efter nästan två och en halv månad var det en lång tid av ångest, eftersom jag ville komma , eftersom

Jag hade varit där i många år, tio år. Men jag övervann det och klarade mig bra fram till den dag då jag lämnade den otrygga arbetsmarknaden, jag fick fyra dagars förlängd ledighet från den otrygga arbetsmarknaden, som jag fullföljde med framgång. Men det skulle bli ett tuffare ämne för mig, för jag var tvungen att vara mer respektfull och hålla mig borta från problem, men så fort jag började, två månader på mitt tillfälliga kontrakt, var det någon som ville komma i vägen för mig, och det hände. Jag blev inblandad i ett slagsmål där pojken blev lite illa behandlad, men jag hade tur att han var en individ, en individ med en mans repertoar, vi blev inlåsta i cellerna, på order av utredningen, med detta blev vi hörda, jag skickade ett papper där jag bad om ursäkt så att han inte skulle få mig fast, fanns ingen anledning till det. Först ville han inte lyssna på pojken, för han sa att det inte kunde vara, det kunde inte ha varit ett skämt, eftersom han hade försökt att slå mig med en kniv. Sedan lyckades han acceptera pojkens version och ringde mig och jag berättade samma version för honom, att det var ett träningspass, ett skämt, att det kunde ha slutat illa, han tog inte heller den version jag hade berättat för honom särskilt väl, med andra ord, eftersom han var en beat guard, hade han redan många års tjänstgöring och hade att göra med "casdatrolas", med andra ord, det är det namn som ges dem som redan har många år i fängelse, ingenting hände mig eller pojken, de tog oss straffet.

Jag fortsatte att leva ett normalt liv, jag började undvika problem ännu mer, jag lyckades ta ledigt fyra dagar till, och sedan hände det igen, i mars 2007 hade jag 11 dagar kvar innan kunde ta ledigt igen, i början av april hade jag lurat en person med droger, med andra ord gav jag honom sand i stället för riktiga grejer, han kom emot mig, jag kunde inte slå honom för då skulle jag bli straffad den här gången, jag hade redan blivit varnad, jag försvarade mig bara och var det med det.

Men ett problem kommer aldrig ensamt, jag släppte det, det vad hände till följd av detta skäl, det som inte kunde ha hänt utvecklades, en riga igen, men den här gången skulle jag inte komma undan med det, de skulle skära av mig och det var vad som hände. Jag kallade en person till min cell för att få lite information, för den här personen gillade inte hur jag var, och jag hade svurit inför den man som gav informationen, Nuno Maluco, en sann krigare, han hade också prekära förhållanden som jag, jag hade svurit inför honom å min brorsons vägnar, att jag inte skulle göra någonting, att jag bara ville veta hans namn, jag insisterade en hel dag på löftet jag inte skulle göra någonting, vi var nästan framme vid cellens stängningsdags, jag kallade personen till min cell och frågade honom varför han pratade om något han inte hade gjort.

Jag visste att Nuno Maluco aldrig skulle ljuga för mig i en sådan här situation, han var en av de män jag alltid respekterade, eftersom han också var en sann krigare, jag kände mig arg på att han förnekade mig och förnekade Nuno. Jag överföll honom och det var då vakten kom in i min cell och såg mannen ligga livlös på golvet, på grund av slaget jag hade gett honom, men vakten såg ingenting, han såg bara den fallne mannen, han kunde inte säga något utan att ha bevittnat det, men den här killen var en tjallare, det var det som skulle komplicera min situation, Men jag visste ändå att jag inte skulle komma undan det, för jag hade aldrig tjallat på någon, och de var angelägna om att straffa mig för allt, ledningen, cheferna, för jag höll aldrig tyst när fångarna klagade på . Jag sågs alltid som en sådan, en främjare av dessa orsaker eller kampformer, och det var då jag fick fem dagars straff, jag avtjänade dem i cellen, det var ett straff, jag försvarade mig genom att hävda att individen hade mått dåligt och fallit och han sa version, att han verkligen hade blivit slagen, och detta hände vid en tidpunkt då mina 2/3 skulle bedömas. Jag skulle ha goda chanser att komma ut om det inte var något fel på mig, dvs. inga disciplinära påföljder däremellan. Men den här gången måste jag verkligen förklara mig oskyldig när jag hördes för mina 2/3, och jag sa till läkaren att jag var oskyldig och att jag inte hade gjort något,

Jag tog inte hänsyn till detta, jag kände mig kränkt av situationen, men jag väntade på beslutet och beslutet skar av möjligheten för mig att komma ut vid 2/3, så att jag bara kunde dra nytta av en ny bedömning, en bedömning av min 5/6 av straffet, med andra ord skulle jag komma ut vid 5/6 eftersom lagen gynnar det, gynnas i det här fallet, skulle jag komma ut vid 5/6 ändå, men det skulle kosta mig nästan 3 år till i fängelse, istället för att insistera på att lämna in ett överklagande för att upphäva domarens beslut så att jag kunde få en ny prövning före 5/6, för vilket jag skulle behöva tillbringa minst sex månader i stillhet. Mitt straff avkunnades i mars, jag hördes i maj samma år för villkorlig frigivning, beslutet om 2/3-delen hade ännu inte kommit, det var då mitt liv kunde ha blivit ännu mer komplicerat, jag kände mig ångestfylld, ledsen, men jag visste också att huvuddelen av mitt straff redan hade avtjänats. Det var då situation inträffade, den här gången med en vakt, det kunde ha varit en situation som kunde ha passerat, om det inte hade varit för att vakten talade till mig på ett grovt och hårt sätt, jag följde inte hans order, jag slog honom i ansiktet, han var ensam med mig, men en annan vakt kom, han anslöt sig till sin kollega mycket snabbt och de anslöt sig till mig för att attackera mig, jag slog honom inte mer, de slutade också snabbt att försöka attackera mig, de bad mig bara att gå till sjukavdelningens väntrum, de kom chefer

Jag sa till dem att ingenting hade hänt, bara att jag inte hade följt ordern, för eftersom vakten fortfarande blödde från munnen visste de att det hade varit en aggression på något sätt, från en enkel aggression eller till en olyckssituation och det jag sa till dem, jag hade ingen anledning att attackera vakten, jag talade till och med väl till honom, jag sa också till dem att det hade varit en olycka och det är vad jag alltid hävdar.

De höll mig inlåst i väntan på utredningen, kallade det judiska dalens säkerhetsavdelning, kallade det intagning. Men jag var beredd att gå vidare med min tes att det verkligen hade varit en olycka, jag kunde inte erkänna att det var en ofrivillig handling, då skulle jag ha förlorat. Så jag var tvungen att utgå att om jag ville gå vidare med den här tesen, så måste det finnas en motsättning mellan vakterna. Vakten Leite var den som blev överfallen, men han skrev heller aldrig att jag faktiskt överföll honom, det var den andra vakten som gjorde rapporten, som hade tagit en pojke dit som var under beskydd, han hade gått till sjukstugan också, det är rutin, eftersom fången är under beskydd måste han åtföljas av vakter, jag vet verkligen att han såg vad jag gjorde, eftersom han bevittnade allt, så det var han som gjorde rapporten till mig för att straffas med en disciplinär påföljd som tog mig domstol också.

Men den dag jag hördes på åklagarmyndigheten fick jag veta att ett mål hade väckts mot mig för ett påstått övergrepp på vakten Leite, men den person som följde med mig den dagen var vakten Oliveira. Den här vaktens historia med mig var en vänskap som jag fick inne i fängelset, jag gick en kurs i datorkontorsprogram, jag hade en monitor som hette Lina, jag blev kär i henne oavsiktligt och den här vakten, Oliveira, gillade henne också och skar henne. Han visste att jag tyckte om henne och hon tyckte om mig, så det var där bandet började, han blev vän med mig, han kunde ha talat illa om mig för att få träffa henne, han började prata mer med mig, och han lyssnade på mina uttalanden hos åklagarmyndigheten, och han skrev ner allt jag hade sagt, jag vidhöll att det var en olyckshändelse, för jag hade aldrig kunnat föreställa mig att den här vakten skulle hjälpa mig, han att tycka om mig, efter det hamnade han i Monsanto, ett fängelse som hade byggts om från ett vanligt fängelse till ett högsäkerhetsfängelse, det var där i maj 2007 som fängelset invigdes, under tiden gick jag till Monsanto eftersom jag var tvungen att vänta på att processen skulle utvecklas, ett komplicerat fängelse som gjordes för att hysa terrorister, mer våldsamma brott, kriminella organisationer, vi är alltid bevakade, ständigt, eftersom vi lever i en hårdare regim, det vill säga, till en början är fångarna i en hårdare regim.

De hade alla handbojor för att komma ut ur cellen, och de hade bara en timmes rekreation om dagen. Men jag åkte dit först i maj 2008, och jag fick också den här regimen med att vara inlåst i en cell under lång tid, men jag fick inte handbojorna längre, jag fick en regim som inte var öppen, men vi hade andra sysselsättningar, vi hade fotboll, handboll och gym, vi kunde också gå till biblioteket, men allt var uppdelat, allt var inte samma dag.

Jag gick till svars och försvarade samma tes igen, men när jag klev ur bilen för att gå till såg jag att konstapel Leite, gärningsmannen, hade sällskap av konstapel Oliveira och jag trodde inte alls att jag skulle få en trevlig överraskning när jag började lyssna på konstapel Leites vittnesmål, jag hörde den tes som jag hade försvarat när jag förhördes hos åklagarmyndigheten och det var då jag kände att konstapel Oliveira hade hjälpt mig. Domstolen hävdade också att de inte var övertygade om att det verkligen var en olycka, men de gjorde vad de var tvungna att göra, och om det inte finns några bevis för motsatsen kan ingen dömas. Jag blev frikänd och min advokat var också utmärkt, eftersom jag hade väntat på rättegången i Monsanto högsäkerhetsfängelse, de gjorde en bedömning, jag var exakt två månader från frigivning och de överförde mig till I.P. i Alcoentre, jag hade redan tillbringat tid i det fängelset, jag hade en överföring som jag inte behövde.

Det var efter flera krav som jag redan hade ställt i fängelset, det är ett öppet fängelse som kallas fängelsekoloni, när jag hade två månader kvar skickade de tillbaka mig dit, för att gå ut på gatan, jag gick.

Jag ville verkligen vara i ett fängelse med öppen regim, för jag tillbringade ett och ett halvt år på Monsanto och oavsett hur många jobb vi gör där är det en mycket sluten regim.

Det var omöjligt att få in droger eftersom ingen mat eller något annat utifrån kunde komma in, besöket hade ett glas som inte tillät fysisk kontakt, men jag sa alltid till mig själv att av alla de dåliga saker som hände mig, så tjänade jag på att sluta heroin.

*** STÄNGNING ***
PINK FLOYD - OSS OCH DEM

" Vi och dem

Vi är trots allt bara vanliga män. Jag och
du.

Bara Gud vet

Det är inte vad vi skulle välja att göra Framåt
ropade han bakifrån
Och den främre leden dog
Och generalen satt Och
linjerna på kartan Rörde sig
från sida till sida

Svart och blått

Och vem vet vem som är vem och vem som är vem
Upp och ner

Och i slutändan är det bara runt och runt Har
inte hört att det är en strid om ord
Affischbäraren ropade

Lyssna min son, sa mannen med pistolen, det
finns plats för dig där inne

"Jag menar, de kommer inte att döda dig, så om du ger dem
en snabb, kort, skarp, chock, kommer de inte att göra det igen.
Fattar du? Jag menar att han kom lindrigt undan, för jag skulle
ha gett honom stryk - jag slog honom bara en gång! Det var
bara en skillnad

Men jag menar, gott uppförande kostar väl inte ingenting, eller
hur?"

Ner och ut
Det kan inte hjälpas att det finns mycket av det om
With, utan
Och vem kan förneka att det är det som striderna handlar om?
Ur vägen Det är
en hektisk dag
Jag har annat att tänka på Jag
vill inte betala te och en bit
mat
Den gamle mannen dog

COPYRIGHT© PINK FLOYD
